

ĐẠO ĐỨC
NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ

Sách tặng, không bán.

(Lưu hành nội bộ)

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

ĐẠO ĐỨC
NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ

(Tài liệu chuyên ngữ pháp âm)

Lưu hành nội bộ

MỤC LỤC

ĐẠO ĐỨC NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ 01 **SỐNG GIỚI LUẬT ĐỂ GIẢI THOÁT**

1- Đức hiếu sinh	7
2- Năm giới - đạo đức làm người	13
3- Đức biết ơn	27
4- Tín lực đuổi bệnh	34
5- Định lực đuổi bệnh	37
6- Sống giới luật để giải thoát	41
7- Không có linh hồn	50
8- Làm chủ sự sống chết bằng thiên định	53

ĐẠO ĐỨC NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ 02 **LINH HỒN KHÔNG CÓ**

1- Khu an dưỡng cho người già tu tập	65
2- Linh hồn không có	71
3- Bền chí nhắc tâm	82

ĐẠO ĐỨC NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ 03
NHÌN ĐỜI BẰNG ĐÔI MẮT NHÂN QUẢ

1- Nhìn đời bằng con mắt nhân quả	88
2- Buông bỏ để giải thoát	100
3- Phóng sanh đúng chánh pháp	107

ĐẠO ĐỨC

NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ 01

SỐNG GIỚI LUẬT ĐỂ GIẢI THOÁT

1- ĐỨC HIẾU SINH

(00:06) **Trưởng lão:** Mình chỉ suy luận như vậy, mình chỉ nói trong đầu mình như vậy mà cái tự mình được giải thoát. Nó hay tuyệt vời! Ông Phật ông dạy mình thấy nhân quả, đừng biết đúng biết sai, mà hãy thấy nhân quả, tâm mình sẽ được giải thoát. Bất cứ cái gì ở trên đời này, mà người nào làm cái gì thì không ngoài nhân quả, thiện ác thôi chứ có gì đâu! Khen mình thì là thiện, mà chê mình là ác, mà tâm mình thì đừng thấy lỗi người mà hãy thấy lỗi mình.

Các con ghi chép, nhớ kỹ như vậy thì ngay đó là tâm mấy con bất động, mấy con giải thoát liền, mấy con làm A La Hán, làm Phật ngay đó. Phật là giải thoát, là không bị chấp trước một ác pháp.

Mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý không phải

đui, không phải không nghe, nghe thấy mà ý ở trong này nó theo đó mà nó khởi ra thì: *“Dừng lại, quay vô đây đừng có nghe ra bên ngoài, nhân quả có gì mà phải nghe!”*, các con thấy. Rồi mình chỉ răn dạy cái tâm của mình thôi, làm cho cái tâm của mình nó được bất động, nó đừng có theo âm thanh, sắc tướng bên ngoài, nó theo sáu trần bên ngoài mà tâm nó bị động mấy con.

Các con thấy tu hành Đạo Phật đâu có phải khó đâu, đâu có phải mình lạy Phật cho nhiều, sám hối hồng danh mà tiêu tội đâu, mà chính mình ngăn chặn, *“ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện”* thì ngay chỗ thiện là lẽ sống mà.

Mà cái thiện đâu có phải là ngồi đây mà cúng thiện, đi làm từ thiện bố thí đồ, đó là thiện còn ác mấy con. Nhiều khi mình đi làm từ thiện cái mình nghĩ người ta khen mình làm từ thiện rồi nghe nó nở mũi, mình nghe nó thích, đó là háo danh, thiện mà ác rồi đó. Các con thấy không? Một chút xíu thôi, mà nó bị ác mấy con, chứ không phải thiện toàn thiện.

Thiện thật sự là cái Đức Hiếu Sinh của mình đem bố thí thương người, thương mà mình bố thí.

(2:04) Cũng như có một câu chuyện như thế này. Có một cậu sinh viên bước vào bệnh viện Chợ Rẫy, thì cậu muốn vào hỏi thăm người bà con của cậu nằm bệnh viện thôi chứ có gì đâu, nhưng có cái bà mẹ bà chạy ra: *“Cậu ơi con tôi bây giờ vô nhập cứu cấp, mà tôi không có tiền đóng cho nó chắc là nó sẽ chết thôi, cậu có thể giúp tôi 500 được không?”*.

Cái cậu này sẵn sàng móc túi cho 500 liền. Thì cái cô này cô chạy vô. Thì không biết có chạy vô phòng cứu cấp hay không hay chạy đâu thì cái cậu sinh viên này cậu không chú ý tới nữa. Nhưng mà khi mà cậu bước vô phòng mẹ cậu thì có một bà nói: *“Cậu bị người ta lừa gạt cậu rồi, chứ đâu có đứa trẻ nào mà cứu cấp đâu”*.

Thì, cậu sinh viên này trả lời với cái bà đó: *“Tôi chỉ biết rằng nếu mà không có đứa trẻ nào cứu cấp thì chắc chắn là không đứa trẻ nào chết hết, đó là điều tôi nghĩ. Tôi nghĩ rằng 500 đồng tôi cho bà cụ kia để mà cứu đứa trẻ của bà, mà tôi có bị gạt đi, thì tôi cũng nghĩ rằng nếu mà không có đứa trẻ nào chết là tôi cũng mừng rồi chứ tôi không có nghĩ tôi bị gạt.”*

Các con thấy chưa? Từ cái chỗ suy tư đó mà thiện nó mới thật là thiện, mình bố thí rồi, mà cái ý bố thí của mình là thương đứa bé đó, sợ

nó chết chứ gì? Sợ cứu cấp không kịp chứ gì? Giờ đóng tiền vô cho nó cứu cấp, cho kịp, cho nó đừng có chết chứ gì? Mà vừa nghe tin, nói không có đứa bé nào chết thì mình mừng chứ sao lại nói là mình bị lừa?

Các con thấy, từ cái chỗ suy tư đó mà cái hạnh bố thí của chúng ta do cái tình thương. Các con đi làm cái việc từ thiện, các con đem gạo cấp cho những người bất hạnh, họ đang bị lũ lụt đang đói khổ chứ gì?

Mình đem đó là mình cứu khổ, mà bây giờ mình bị người ta lừa đảo, mình nói này kia, rồi mình đâm ra mình thấy mình sao mà không trí tuệ, ngu si nên bị người ta lừa. Không phải, tui cứu khổ là tui nghĩ rằng tui làm cho người khác không còn khổ nữa, là đủ rồi, tôi biết đủ rồi, không nghĩ mình bị người ta lừa đảo mình. Các con thấy không?

(04:09) Cho nên trong khi đó Thầy nói, chỉ có Đức Hiếu Sinh, lòng thương yêu của mình, từ cái Đức Hiếu Sinh đó mới bố thí. Người ta dám bố thí thân mạng người ta bằng cái Đức Hiếu Sinh mấy con, bằng cái Đức Hiếu Sinh.

Người ta xông vô nhà lửa để mà người ta cứu đứa bé ở trong cái nhà lửa, đó là cái Đức

Hiếu Sinh, cái lòng thương yêu của người ta, người ta mới xông vô, người ta mới liều chết mới xông vô. Người ta nhảy xuống sông người ta cứu người chết đuối là cái lòng thương yêu người ta. Nhưng cái hành động nhảy xuống sông, xông vào nhà lửa, cái hành động đó là thương yêu.

Còn có nhiều người nói thương yêu chứ gặp lửa cháy không dám xông vô thì mấy người đó thương yêu bằng miệng chứ chưa hẳn bằng hành động. Thế mà đây, chính cái hành động đó mới thực sự. Mình đến mình giúp đỡ cho một cái người, một em bé đi qua đường hay một bà cụ đi qua đường, dẫn họ qua đường khi xe cộ qua lại, đó cũng là cái hành động bố thí. Người ta sợ, mình bố thí cho người ta đừng sợ, đưa họ qua đường.

Mình nhường một chỗ ngồi cho một người già trên xe buýt, mình nhường một chỗ ngồi cho một người mẹ có đứa con nhỏ ngồi trên xe buýt, cái chỗ ngồi của mình, cũng là bố thí mấy con! Cái đó là cái đức hạnh mấy con. Bởi vì cái đức đó thì nó nằm ở trong đó phải có tình thương, nếu không có tình thương làm sao chúng ta làm điều này mấy con, phải không?

Cho nên mấy con thấy, Đức Hiếu Sinh là cái lòng thương yêu của chúng ta. Từ đó, khi mà

người ta chửi mắng mình, mình khởi sự mình thương người ta là vì người ta đang làm ác mấy con, người ta đang sống trong cái ác.

Cho nên, cái Đạo Phật mấy con thấy không? Các con đến với đạo Phật mấy con có nghe nói đến cái Tứ Vô Lượng Tâm, tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả không? Từ Bi Hỷ Xả đó! Từ Bi tức là thương yêu đó.

Mà cái giới luật của các Phật tử mấy con mà thọ đầu tiên, thọ Tam Quy Ngũ Giới đó, cái giới mà sát sanh đó, mấy con nhớ cái giới mà sát sanh. Giới thứ nhất là giới không sát sanh đó, thì đó là Đức Hiếu Sinh đó mấy con, mà Đức Hiếu Sinh nó thực hiện cái tâm Từ Bi Hỷ Xả, có tâm Từ Bi thì mới có Hỷ mới có Xả, mà cái hành động Hỷ nó mới chứng tỏ mình Xả.

(06:16) Bây giờ tôi thương, tôi nói tôi thương người mà người ta chửi tôi, tôi nói tôi thương người mà tôi không có vui, thì tức là tôi chưa có Hỷ chứ gì? Thì làm sao mà gọi tôi Xả cái tâm giận tôi được? Nhưng khi mà tui khởi sự tui thương cái người đó, họ ở trong cái nhân quả, họ đang sống ở trong cái nhân quả, họ chửi mắng tui, họ nói xấu tui, mà tui nghĩ rằng cái người đó họ đang sống trong nhân quả, trong cái nhân quả ác, họ sẽ khổ đau đó.

Họ đang khổ, họ tức giận tui, họ đang đau khổ đó. Thì do tui suy tư như vậy mà cho nên tui không giận họ, tui tha thứ những cái điều kiện lỗi lầm họ, thì tâm tui tha thứ thì tui vui vẻ, tui không còn giận hờn nữa, thì tức là tui xả hết.

Các con thấy trong cái sự tu tập của đạo Phật nó thực tế và cụ thể, nó đem lại cho mình sự giải thoát bằng cái tri kiến của mình, bằng cái sự hiểu biết của mình. Đó, các con thấy không? Bằng cái sự hiểu biết của mình!

2- NĂM GIỚI - ĐẠO ĐỨC LÀM NGƯỜI

(07:10) Cho nên, đạo Phật nó thực tế lắm mấy con. Bắt đầu vô nó dạy cho mình học, không phải là học kinh sách để cho mình hiểu biết cái mệnh mông. “*Những gì cần thông suốt phải thông suốt*”, nó dạy cho mình những cái đức nhân bản, nó dạy cho mình những cái đạo đức nhân quả, để biết hàng ngày mình sống như thế nào là thiện, như thế nào là ác, mà ác thì khổ đau mà thiện thì đem lại sự hạnh phúc an vui cho mình cho người. Các con thấy chưa?

Cho nên đạo Phật, vô đạo Phật thì mấy con thấy thọ Tam Quy Ngũ Giới, thọ Tam Quy là quy y Phật, học những hành động của Phật. Lẽ ra cái người mà truyền Tam Quy Ngũ Giới

cho mấy con thì người ta dạy cho mấy con biết, khi Đức Phật tu hành Đức Phật sống những cái hạnh như thế nào.

Đây, Thầy đem một cái hạnh trên, ví dụ trên đường đi như thế này, thì Đức Phật, trong cái đoàn, tăng đoàn của Đức Phật đi thì có Đức Phật, thì có hai thầy trò ngoại đạo, một người thì chửi mắng Phật, một ông thầy thì mạ nhục chửi mắng Phật, còn ông học trò thì ca ngợi Phật đủ điều.

(08:15) Đức Phật dặn Tăng Ni trong chúng Tỳ kheo, đến cái ngôi nhà mát đó, đồng vào trong đó nghỉ ngơi, thì chúng Tỳ kheo mới hỏi sao có ông thầy chửi mắng Đức Phật rất thậm tệ, còn ông học trò thì ca ngợi đến tuyệt đỉnh, như vậy mà sao Đức Phật không có lời nói nào hết vậy?

Đức Phật nói, khi người ta chửi mắng mình, người ta chê mình mà chê đúng giới luật, bởi vì mình phạm giới thì mình phải sửa. Mà chê sai có gì đâu, người ta không biết người ta chê sai thì mình có gì mà phải giận hờn họ, mà phải nói rằng tui thế này thế khác, cãi cọ lại họ làm gì.

Mà khen mình cũng vậy, khen mình sống đúng giới luật, ăn ngày một bữa, không ăn phi

thời, sống biết nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng, không làm khổ mình khổ người, thì khen mình như vậy là khen đúng, mình chấp nhận để cho mình sống đúng những cái giới luật đó.

Còn khen sai, ở Đức Phật sao thị hiện thân thông, phóng hào quang, ngồi thiền bay trên trời, ngồi xếp bằng, thì cái này sai, không có đúng. Cái này là lừa đảo, dùng cái tưởng lực để lừa đảo người khác, như vậy không đúng! Cho nên khi mà Đức Phật trả lời như vậy, thì chúng ta đã quy y Phật.

Vậy thì mỗi lần ở trong Kinh Đại Thừa nói Đức Phật thuyết pháp thì phóng hào quang xanh, hào quang đỏ, hào quang vàng vậy là có đúng không? Như vậy là kinh nói có đúng không? Không đúng! Cho nên, đây là ngoại đạo ca ngợi cái sai, đó là cái ca ngợi Phật, ca ngợi cái sai, tức là ca ngợi Phật qua cái thần thông, mà thần thông đối với đạo Phật thì không quan trọng.

Đức Phật có chứ không phải không, nhưng mà đó là Đức Phật nói, đó là cái trò ảo thuật lừa đảo người ta, làm cho người ta khiếp đảm người ta sợ. Chớ đạo Phật chỉ là đạo đức mà thôi, nó là một cái chân lý, một cái sự thật.

(10:02) Các con có nghe cái bài Tứ Diệu Đế không? Bốn cái sự thật mấy con, Khổ, Tập, Diệt, Đạo, đó là bốn cái chân lý của con người mà. Thì Đức Phật có nói bốn cái chân lý này là có cái thân thông ở chỗ nào đâu, có cái tàng hình biến hoá, có cái ngồi xếp bằng bay trên hư không không? Không bao giờ có! Có bao giờ nói là ta chui xuống đất, ta độn thổ không? Không có! Không có nói cái điều này. Có phải không, mấy con thấy.

Đức Phật dạy chúng ta sống, sống một cuộc sống để giải thoát. Hôm nay mấy con đến đây mấy con học tu với Thầy, cũng học sống, sống làm gì? Sống để giải thoát là phải sống đạo đức chứ sao! Sống đạo đức là sống giới luật chứ có gì đâu. Cho nên, mấy con thấy, đạo Phật nó có 3 cấp: Giới, Định, Tuệ. Vào theo đạo Phật thì phải học giới chứ, sao lại đi học ngồi đó mà tụng kinh niệm Phật, có giới chỗ nào đâu? Đó là sai mấy con.

Cho nên mình phải sống giới thì mình phải học giới luật đức hạnh, cái đức giới nó như thế nào, chỗ nào? Trong cuộc sống mình làm sao, đối xử với mọi người như thế nào để mà đúng cái đạo đức của đạo Phật. Do đó, khi mình học xong rồi, khi mình thông suốt được giới luật rồi,

thì ai nói gì mình cũng giải thoát, mình không có buồn phiền, mình không khổ sở.

Đó là cái học theo đạo Phật chứ, không lẽ bây giờ mình vô đạo Phật rồi tối ngày cứ gõ mõ, tụng kinh, rồi tụng kinh Pháp Hoa, rồi Phổ Môn, rồi Di Đà, rồi Hồng Danh, rồi Sám Hối, rồi tụng tới, tụng lui, cũng bấy nhiêu cái đó tụng hoài, mà rồi ai nói cái gì đó, sân lên âm âm, thì như vậy tụng có lợi ích đâu? Các con thấy, niệm hoài không lợi...

Còn niệm Phật, có nhiều người niệm Phật mà rồi ở dưới cái nhà bếp mà rầy rà, nói: *“Tao mà không niệm Phật, tao xuống tụi bay chết hết!”*. Thì như vậy niệm Phật nó đâu có thực tế đâu mấy con. Nhưng mà khi mà học niệm Phật, mình ngồi mình tu tập, chẳng hạn mấy con ngồi mấy con tu tập, giờ nào các con tu tập, các con cháu mà nó có rầy rà thì mấy con dùng lời lẽ ôn tồn mà nhắc:

“Các con thấy, các con cãi cộ như vậy, là các con tự làm khổ mình, khổ người, các con thấy đạo đức mà! Mình phải sống biết thương mình, thương người, em mình hay là anh mình, hay chị mình sai, thì mấy con nói với ba với mẹ, ba mẹ sẽ có lời khuyên răn anh chị. Chứ mấy con đồng với nhau, mấy con cãi cộ như đánh lộn vậy,

thì mấy con làm cho cha mẹ buồn phiền”.

Đó là cách thức để giáo dục ở trong gia đình của mình, đứng ở trong cái góc độ đạo đức. Đạo đức dạy không tái sanh.

(12:31) Đó, thì mấy con thấy nó học, nó có cái nền đạo đức của nó ở trong đó để cho mình hiểu biết để cho mình giáo dục. Bởi vì, cái giới luật mà mấy con thấy ở trong cái Ngũ Giới của người cư sĩ có cái giới tà dâm mấy con, các con có nhớ cái giới tà dâm không? Giới tà dâm cũng là Đạo Đức Gia Đình đó.

Nghĩa là, nói cái giới nó như vậy, chứ nó là cái đạo đức chung cho gia đình, học cái giới đó thì phải học biết tôn kính, cung kính tôn trọng lẫn nhau, vợ biết cung kính chồng, chồng biết cung kính vợ. Cho nên, khi biết cung kính thì chúng ta không cãi cọ. Mỗi khi chồng làm một công việc gì mà giúp đỡ cho vợ thì vợ cảm ơn chồng, chứ đâu phải đó là khách sáo đâu! Cái lời nói của mình, cái hành động của mình biết ơn, sự thật cái hành động đó chồng đã làm giúp mình.

Còn người vợ lo mâm cơm cho chồng, cho con, khi mà dọn lên cùng gia đình đồng ăn thì người chồng đi làm về, nói lời cảm ơn vợ mình,

có gì đâu! Vợ mình phải chịu cực khổ mới có một bữa cơm như thế này chứ, tại sao mình không biết mà nói?

Nói như vậy là nói mình nói khách sáo sao, không phải! Chúng tở mình nói lời nói ra, mình chúng tở cái lòng mình, nghĩ đến thương công lao của vợ con. Như vậy gia đình mình rất hạnh phúc mấy con, biết tôn trọng nhau bằng lời nói, bằng hành động, trợ giúp nhau, chia sẻ nhau từng trong cái sự gian khổ.

Còn đằng này, chồng nói một đường, vợ nói một ngã, khi đó là cái gia đình nó sẽ tan nát. Rồi con cái đây, rồi tình thương của con cái mất cha, mất mẹ làm sao mấy con? Rất là đau khổ!

Cho nên đạo đức của đạo Phật nó có cái Đạo Đức Gia Đình, nhưng tại vì người ta không viết nó ra, không triển khai nó ra thành một bộ sách đạo đức. Cho nên chúng ta học cái giới luật, họ dạy, bảo đừng tà dâm thôi, tới đó hết rồi. Giờ biết làm sao bây giờ? Không biết cái gì hết.

(14:11) Thành ra nó làm cho chúng ta không có thông suốt được cái lý, mà khi được thông suốt được cái lý đạo đức nhân bản, chúng ta sống hạnh phúc vô cùng. Cho nên, cái đạo đức của đạo Phật, đạo đức không làm khổ mình, khổ

người, đó là tu đó mấy con, cách thức tu, tu bằng cái tri kiến.

Cho nên Đức Phật nói, khi mà chúng ta thắp hương cúng Phật, thắp năm cây hương mà, có phải không? Giới hương, Định hương, Dữ Huệ hương, Giải thoát, Giải thoát tri kiến hương! Chú Đức Phật có bảo mình thắp cây hương vỏ cây bao giờ? Thế mà bây giờ mình cứ đốt hương vỏ cây không, khói bay mịt mù, trời đất oi như vậy làm sao cho được! Mình làm sai, mình không làm đúng.

Người ta chửi mắng mình mình không giận tức là mình thắp cây hương giải thoát. Do tri kiến mình hiểu biết cho nên mình không giận tức là tui đã thắp cây hương này tui cúng Phật rồi, có phải không con? Cho nên Đức Phật nói Giới hương - tức là giới luật đức hạnh. Giới hương, Định hương, Dữ Huệ hương, Giải thoát, Giải thoát tri kiến hương, năm cây hương lặn mà. Phải không?

Hằng ngày thì đọc cái bài Niệm Hương đó, phải không. Cái bài Niệm Hương có đọc nhưng mà cái hạnh thì không hành, cứ thắp ba cây hương vỏ cây lên đốt khói mịt mù, nói thắp hương như vậy ông Phật ông chứng cho để mình bình an. Sự thật bình an sao được?

Mình phải thắp cây hương tâm của mình đốt lên những cái sự giải thoát, những cái sự không làm khổ mình, khổ người thì đó là hương giải thoát chứ gì? Mà trong đó nó có Tri kiến hương, Giải thoát hương, phải không?

Tri kiến là cái ý của mình chứ gì. Giải thoát hương, Tri kiến hương, Giải thoát hương là mình làm cho cái tâm mình không làm khổ mình, khổ người là giải thoát. Mấy con đốt cây hương đó đi rồi mấy con sẽ thấy đạo Phật thực tế.

Học được đạo Phật hạnh phúc lắm mấy con, Thầy nói, con người, đạo Phật là con người đạo đức, con người sống đúng con người, nó không còn một chút, một chút bản chất của loài động vật. Chứ không khéo chúng ta giận lên, mấy con thấy một người nào giận dữ, trời đất ơi đồ đạc đập hết, mặt đỏ phừng phừng, tay chân múa, tay múa chân muốn gập ai muốn đánh nấy hết, trời ơi còn dữ hơn con thú vật nữa!

(16:20) Cho nên con người mình nó còn mang cái bản chất của động vật. Vì vậy mà mình học được đạo đức nhân bản nó giúp con người nó hiền lành, nó ôn tồn, nó nhã nhặn, nó không còn cái chổ múa tay múa chân, nói những lời kém văn hóa, thô lỗ, tục tĩu.

Thế mà khi giận rồi mấy con biết, thôi mấy ông chửi những cái danh từ thật là thô lỗ, nó không còn một cái chỗ nào nữa hết. Cái ngôn ngữ như vậy còn gì nữa là con người, thôi đừng chấp. Đó Thầy nói như vậy, trong khi chúng ta học đạo đức là chúng ta phải rèn luyện mình từng cái hành động đạo đức.

Thầy mong rằng ở đây, cái lớp học này để có mấy con về mấy con học, rồi Thầy sẽ dạy từng cái đạo đức, từng cái giới luật, đạo đức, mỗi cái đạo đức như cái giới luật, giới cấm sát sanh thì cái Đức Hiếu Sinh, Thầy sẽ dạy cái Đức Hiếu Sinh.

Trong cái Đức Hiếu Sinh nó có nhiều cái đức hạnh, như đức bố thí cũng là hiếu sinh bố thí, rồi đức dũng cảm cũng là bố thí, đức cẩn thận cũng là hiếu sinh mấy con. Mình cẩn thận vì thương mình, thương người cho nên đi xe đi cộ, lái xe không tai nạn giao thông xảy ra, thì không làm khổ mình, khổ người, tức là đức cẩn thận. Mà đức cẩn thận nó phải mang Đức Hiếu Sinh chứ, đức lòng thương yêu, thương mình, thương người.

Mấy con không cẩn thận đi ra kia vấp cục đá chảy máu, đau ai? Đau mấy con chứ ai! Có phải không? Còn mấy con cẩn thận thì mấy con

đâu có vấp đá, thì nó đâu có đổ máu đâu, mấy con thấy chưa! Đức cẩn thận, mà không học thì mình vội vàng, vội vàng thì mình sẽ bị đập gai, đập miếng chai hoặc là đập đinh hoặc là vấp đá. Thì tất cả những cái này nó đem lại sự đau khổ cho mình.

Cho nên học đạo đức, từ cái đạo đức này học rồi đến đạo đức khác người ta dạy, rồi đạo đức cẩn thận, đạo đức dũng cảm, đạo đức giao thông, rồi đạo đức bố thí, đó mình dạy tất cả những cái đó, nhiều lắm mấy con.

(18:15) Mấy con đọc Đạo Đức Hiếu Sinh của Thầy Thầy viết một ngàn trang giấy mà tập cỡ của nó đó, là cái cỡ 10 - 20, cái tập sách 10-20, cái bề của nó, bề ngang nó 10, bề dài nó 20, mà nó hơn một ngàn trang, 3 tập, một tập ba trăm mấy chục trang, gần bốn trăm trang.

Thì các con nghĩ đi, hơn một ngàn trang nói về Đạo Đức Hiếu Sinh không, mà gần như chưa hết. Nghĩa là như vậy là Thầy tạm dừng để Thầy nói Đức Ly Tham. Đức Ly Tham cũng nhiều lắm, mấy tập chứ đâu ít đâu. Rồi đến Đức Chung Thủy, tức là Đạo Đức Gia Đình mấy con.

Khi mà đọc Đạo Đức Gia Đình rồi, Thầy nói sự thật mấy con đọc rồi gia đình nó mới hạnh

phúc, Thầy đem lại hạnh phúc gia đình cho mọi người. Khi mà đọc rồi, chồng đọc, vợ đọc, con đọc, tất cả gia đình đều đọc hiểu biết rồi, không bao giờ có cãi cọ, không bao giờ thấy có sự chia rẽ nhau, cùng trong một gia đình đều có sự cộng sự, cùng chung nhau những cái khổ đau, những cái vui, cái buồn ở trong đó, phải chia sẻ nhau, không có nên mà làm đau khổ nhau nữa.

Mọi người trong, thành viên trong gia đình đều không nên làm đau khổ nhau nữa, phải dừng lại những bạo lực gia đình, không được rầy mắng vợ, không được đập con cái của mình. Tất cả những cái này đều là phi đạo đức, không đạo đức. Mà được Thầy hướng dẫn thì phải có đạo đức hẳn hoi, thì gia đình hạnh phúc.

Đó là cái nhiệm vụ, trọng trách của một người tu theo đạo Phật, phải triển khai cái nền đạo đức của Phật giáo để giúp cho con người, loài người sống đem lại sự bình an cho họ, họ không còn xung đột với nhau.

Con người không còn xung đột và không còn xung đột thì thế giới không còn chiến tranh, như vậy hòa bình mấy con. Chúng ta ngồi đây mà có nước chiến tranh mấy con biết, chỉ một vài tiếng đồng hồ nổ súng với nhau thôi, hàng loạt người chết mấy con, máu đỏ, xương rời, đau xót!

(20:09) Đất nước chúng ta hòa bình không còn chiến tranh. Trước kia chiến tranh như thế này, ngồi yên như thế này một lúc pháo nó vô là, coi như là trúng đầu là chết người đó. Còn bây giờ hòa bình chúng ta thấy nó vững vàng, lúc nào chúng ta vững vàng. Đáng thương thay cho những nước đang còn bị chiến tranh mấy con, súng đạn ghê lắm nó không tha người nào.

Đó thì hôm nay Thầy nói, bây giờ thí dụ như các con sẽ thấy toàn đất nước chúng ta là ở dài theo ven biển, lũ lụt bão tố sẽ thấy liền. Nhưng mà chúng ta sống toàn thiện, sống đúng năm giới, chúng ta không giết hại chúng sanh, không ăn thịt chúng sanh, không ở vùng nơi mà bắt cá.

Đừng có giết hại loài sinh vật, nó cũng là có sự sống như chúng ta. Đừng có ăn thịt chúng đi, đừng có làm cái nghề đó đi, đừng có giết hại chúng sanh. Toàn đất nước chúng ta đều sống đúng những cái đức hạnh hiếu sinh đi, đừng có giết hại chúng sanh, đừng ăn thịt chúng sanh thì bây giờ không có bao giờ có bão tố trong đất nước chúng ta nữa. Thầy nói không có lũ lụt, không có bão tố, không có bao giờ mà nước trôi nhà cửa chúng ta, không bao giờ có!

Tại vì chúng ta sống thiện, điều đó, cái từ trường sống thiện chúng ta sẽ phóng ra khắp cả

không gian. Các con thấy có những cái trận bão mà nó ở ngoài Thái Bình Dương chứ gì, lẽ ra cái đường đi của nó sẽ thẳng vào đất nước chúng ta chứ gì, ngay trong những cái tỉnh miền Trung của chúng ta, nhưng mà rồi nó đi vô một đoạn rồi nó đi rẽ lên đi ra ngoài, nó đi luôn qua bên Trung Quốc.

Các con thấy không, đất nước chúng ta cũng có người thiện lắm mấy con. Cho nên nếu mà toàn thiện hết thì chắc chắn là không bao giờ chúng ta có bị lũ lụt, bị hỏa hoạn, bị thiên tai. Chúng ta hãy sống thiện mấy con sẽ thấy, từ cái từ trường thiện nó sẽ chuyển tất cả những cái đau khổ của chúng ta, của đất nước chúng ta.

Cho nên Thầy mong rằng cái nền đạo đức này được phổ biến, tất cả mọi người đều sống thiện, không còn ác pháp. Thiên tai lũ lụt hỏa hoạn không còn, hạnh phúc vô cùng mấy con. Nơi đâu cũng sẽ có cơm ăn, áo mặc đầy đủ. Thầy mong rằng làm sao sớm được cái nền đạo đức được phổ biến rộng, Thầy mong sẽ sớm.

(22:13) Thầy cố gắng mở từng cái lớp học như thế này, được sạch sẽ, khang trang như thế này. Mình nghèo, nhà chật như thế này mình ngồi dưới đất mình học cũng được mấy con, mua bàn, mua ghế rồi cũng tốn tiền nhiều. Cho nên

mình cứ học đại đi, học để lấy đạo đức chứ đâu phải mà học để phải có bàn ghế để học được cho sang.

Nhưng mà điều kiện mình có mình cũng sẽ trang bị cái phòng học mình có những bàn ghế, cũng như học sinh vậy mấy con, cũng đơn giản thôi, để rồi mình có những cái nơi học tập, không những các con rồi con cháu của chúng ta nữa, cũng cần phải theo học. Học đạo đức mà, có lợi lắm, chứ đâu có gì đâu. Càng học chúng ta sẽ biến mình trở thành con người tốt.

Nhưng con đường đạo Phật không phải chỉ có đạo đức mà thôi, trong khi giới luật bấy nhiêu chưa đủ mà còn Thiên Định nữa. Giới, Định, Tuệ mà mấy con, hẵn ba cấp nữa chứ. Cho nên học Giới rồi thì còn hai cấp: cấp Định, cấp Tuệ nữa.

Bởi vì có Định mới có đủ sức bình tĩnh, mới có đủ định lực để mà chúng ta chiến thắng được thân tâm của chúng ta bệnh tật, chứ nếu mà không có Thiên Định thì làm sao mà chúng ta chiến thắng được thân tâm của chúng ta mấy con.

3- ĐỨC BIẾT ƠN

(23:19) **Trưởng lão:** Cố gắng, hôm rày mấy

con ở đây mấy con có xả được không hay là có chướng ngại? Bữa nay mấy cô cho ăn cơm, trời đất oi cho ăn cái kiểu gì nhìn không nổi! Thì như vậy bị chướng rồi. Miễn là có cơm ăn với muối cũng được, vui vẻ, ăn như thế này để xả tâm lại càng tốt. Rau muống luộc hay rau chiên gì cũng được hết, miễn cái nào ăn được mình ăn, ăn no thôi, không biểu ăn hết, ăn no thôi, có vậy thôi. Đừng chấp một cái gì hết, cho ăn cái gì cũng được.

Cho nên ở đây mấy cô cực khổ mà nấu ăn vậy: *“Xin cám ơn mấy cô đã giúp tui ngồi trong thất để tui tu hành được, tui xả được tâm như thế này, ngày mai mà tui đi ra mà tui về gia đình tui, chồng con hay hoặc này kia nợ mà tui thấy an ổn được, tui mang ơn cô, đầu tiên đã nấu cơm cho tui ăn tui tập mấy bữa!”*

Đó, đó là cái mang ơn đó, phải không? Rồi mang ơn đến những người thợ hồ mà xây cho mình cái phòng học như thế này, tới những người thợ mà làm cái bàn như thế này để có Thầy ngồi, Thầy giảng cho mấy con, cũng mang ơn hết mọi người, nhờ đó mà hôm nay tôi học được đạo đức. Phải không mấy con? Mình nhớ mà.

Mang ơn tức là mình biết thọ ơn người khác

đã giúp đỡ mình. Bởi vì những cái gì đó mà đem lại lợi ích cho mình, lợi ích cho người thì tức là mình phải mang ơn. Họ phải bỏ công lao như thế này mình mới được cái phòng nó mát mẻ, ngồi ngoài trời nắng kia mình học được không? Có phải không mấy con?

Cho nên mỗi mỗi đều là mình mang ơn hết. Cho nên mình còn bốn cái thâm ân nữa mấy con, bốn trọng ân mà, tứ trọng ân mà. Trong đạo Phật nó có tứ trọng ân mà. Phải không. Ông cha mẹ đầu tiên mấy con, sanh thành dưỡng dục mình mới có người, ơn cha mẹ mình, ơn thứ nhất, thâm ân thứ nhất mà. Cái ân sâu thứ nhất là cha mẹ.

Ơn thứ hai là thầy dạy cho mình biết chữ để nuôi dưỡng được cái tri thức của mình, hiểu biết, cái ơn đó. Nếu mà không có thầy dạy cái hiểu biết đó thì mình cạn cợt lắm mấy con. Nhờ ơn thầy dạy, rồi nhờ ơn thầy dạy tu hành nữa, có phải không?

Nếu không có thầy các con biết đâu mà tu, rồi cứ giận hờn phiền não, rồi cứ làm những điều ác, tạo ra những cái điều khổ cho mình. Nhờ có thầy dạy cho mình biết cách tu tập xả tâm cho nên nó là cái thâm ân đó mấy con, bởi vì mình được giải thoát mà, ân sâu lắm mấy con.

Rồi cái ân thứ ba là ân tổ quốc mấy con, cái ân tổ quốc. Nếu mà hôm nay, nếu mà không có những người hi sinh cho mảnh đất này, cho tổ quốc này thì chúng ta làm sao có độc lập, có được yên ổn như thế này đâu mấy con? Có phải không, ơn tổ quốc. Ôn tổ quốc là ơn của những người đã nằm xuống trên mảnh đất này để bảo vệ đất nước này.

Cũng như mấy con thấy trong thời Trưng Vương, Triệu Ẩu, hai Trưng Vương phải chết ở trên dòng sông Hát đó mấy con, vì đất nước này. Mà đâu phải có hai bà chết đâu, cái đội quân của bà mà khi thất trận đều nhảy xuống dòng sông chết hết mấy con, toàn là giới nữ. Chúng ta nghĩ nhớ!

(26:08) Bây giờ chúng ta có thấy cái nghĩa trang của Trưng Vương, Triệu Ẩu không mấy con, ai thấy? Chúng ta chỉ nghe lịch sử nói thời đó Trưng Vương, Triệu Ẩu nổi lên chống giặc Tô Định, rồi thành người anh hùng, anh thư của đất nước Việt Nam đầu tiên, Trưng Vương, Triệu Ẩu.

Nhưng Trưng Vương, Triệu Ẩu chết, nhảy xuống dòng sông Hát mà chết thì bao nhiêu lính của Trưng Vương, Triệu Ẩu toàn là người nữ, họ ở đâu mấy con, họ cũng nhảy xuống dòng sông

mà chết vì tướng lãnh của mình.

Chúng ta nhắc đến những cái vị anh hùng đất nước chúng ta, chúng ta thấy xót xa vô cùng! Hôm nay chúng ta ngồi trên mảnh đất quê hương chúng ta mà được bình an như thế này là ơn nghĩa của những vị ghê gớm lắm. Rồi tới Lý Thường Kiệt, rồi tới Trần Hưng Đạo, rồi tới Quang Trung, những vị anh hùng của đất nước mấy con.

Rồi ngày hôm nay chúng ta thấy mình ngồi được yên ổn như thế này, biết bao nhiêu những người lính vô danh chết ở trên mảnh đất này, xương máu họ đổ, là anh, là cha, là mẹ, là ông bà của chúng ta.

Thầy đọc lại những cái trang báo, trong cái thời mà chống Pháp, biết bao nhiêu người đi tù mấy con. Người Pháp họ bắt bỏ tù chúng ta ở ngoài đảo, rồi bấy giờ con cháu sanh ra ở ngoài đảo, những vị anh hùng của đất nước mà khi thất trận rồi thì bọn giặc Pháp nó đem ra bán hết.

Chúng đem tử hình, bán và chém và đồng thời còn bị đi đày ra nơi xa quê hương của mình, xa lắm, rồi ra ngoài đó rồi sinh con đẻ cái rồi. Bây giờ người ta tìm đến những nơi đó để ghi lại

dòng lịch sử mấy con. Nói như vậy thì hiện giờ chúng ta thấy rằng chúng ta ngồi đây được, ơn của chúng ta đối với tổ quốc, là mình có thâm ân.

Rồi cái ân nữa là như hồi nãy Thầy nói, từ cái công lao của người thợ hồ cho đến người thợ mộc, người thợ điện, hàn làm tất cả những cái chuyện cho chúng ta có nhà ở, tất cả đó là ơn đàn na thí chủ.

Ngồi đây có cô Diệu Linh nấu cơm cho chúng ta ăn, thì cũng là ơn thôi mấy con! Nên nếu cô Diệu Linh có nói gì, mình nhớ ơn thôi, đừng nhớ gì hết, thì như vậy là xả tâm, có gì đâu, phải không mấy con, cứ xả tâm cho Thầy, thì mấy con sẽ sống được an vui.

Cho nên một cái người mà chúng ta đã học đạo đức, nhớ đến cái thâm ân nào, nhớ đến công ơn cha mẹ chúng ta bù ngùi, khi chúng ta còn cha mẹ không nên làm cho người buồn mấy con, không nên nói một lời nào, không nên tỏ một cái hành động làm người buồn phiền, tội lắm! Cái người, người đã sanh chúng ta ra, rồi nuôi lớn chúng ta, rất vất vả cực khổ mấy con, cực khổ lắm! Cái thâm ân, đó là thâm ân thứ nhất.

(28:47) Cho nên ở đây Thầy nói về đạo đức

là phải nói ơn nghĩa, phải biết ơn. Đó thì như vậy mới là con người học đạo Phật chứ! Chứ học đạo Phật mà chỉ có biết tụng niệm, ngồi đó tụng niệm, cúng bái rồi cầu khẩn thì cái chuyện đó nó xa vời, nó mơ hồ, nó trừu tượng, nó không thực tế đâu mấy con. Nó chỉ an ủi tinh thần của mấy con thôi.

À, bây giờ bữa nay tui lạy sám hối như vậy đó, chắc hôm qua, hôm kia tui có giết gà giết vịt rồi này kia, chắc nó cũng tiêu tội. Mấy con nghĩ vậy nó an ủi tinh thần chứ làm sao mà, cái nhân nào thì quả nấy, làm sao hết được mấy con! Không bao giờ!

Chỉ có mình chấm dứt ngay liền, không giết hại chúng sanh, không ăn thịt chúng sanh. Mỗi lần bước đi thì chúng ta nhìn dưới bàn chân chúng ta, tránh không nên dẫm đạp loài chúng sanh nhỏ như con kiến, con bọ, con trùng dưới chân chúng ta, lỡ chúng ta đạp chết tội lắm mấy con!

Các con có thấy khi mà tai nạn giao thông đụng nhau thì một là chết, hai là gãy tay, gãy chân, tàn tật (...) Có tai nạn giao thông xảy ra mà khi Thầy viết cái đạo Đức Hiếu Sinh, một em bé đi học bị tai nạn giao thông, rồi bà mẹ phải nuôi em bé đó như đời sống thực vật, như

cái cây mấy con (...) chỉ đút ăn đó rồi sống, sống như vậy mà không biết gì hết, bởi vì nó đã chạm não rồi, hết biết rồi. Mà nuôi không biết chừng nào mà chết, thấy thật đáng thương mấy con!

Cho nên trong cái vấn đề, tất cả mọi cái đều là lan tỏa đạo đức để chúng ta hiểu, biết thương mình, thương người. Rồi lần lượt mấy con sẽ yêu thương mình.

4- TÍN LỰC ĐUỐI BỆNH

(30:19) Hôm nay Thầy dạy thêm một giai đoạn kế tiếp. Chúng ta có thân là phải có bệnh mấy con. Cái thứ nhất là muốn đẩy lui bệnh ra khỏi thân là đặt trọn niềm tin của Đức Phật. Đức Phật nói: *“Có Như Lý Tác Ý thì lậu hoặc chưa sanh sẽ không sanh mà đã sanh thì bị diệt”*.

Bây giờ cái thân của mấy con, nó hiện ra cái tướng đau nhức trên đầu, đó là lậu hoặc đã sanh. Mà bây giờ có tác ý thì nó bị diệt. Cho nên vì vậy mà muốn diệt nó thì mấy con nói: *“Thọ là vô thường, ngày hôm qua không đau mà nay đã đau!”*, rồi: *“Cái đầu mà nhức đầu này phải theo cái hơi thở mà ra!”*, hoặc là: *“theo cái tâm bất động thanh thân mà ra!”*

Thì mấy con nhắc rồi thì mấy con nhắc:

“*Tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự*”. Thì bắt đầu mấy con ngồi im lặng, còn thấy nhúc nhúc thì mấy con tác ý: “*Cái đầu đau này phải theo cái tâm bất động thanh thản mà ra!*”, rồi mấy con ngồi yên lặng thanh thản một chút. Vẫn thấy nhúc, mấy con tác ý nữa, cứ tác ý mãi cho đến khi 5 phút hay hoặc là 10 phút trôi qua thì bỗng nhiên mấy con sẽ thấy hết nhúc.

Đó là tín lực nó đẩy lui, cái lòng tin của mình. Cái lòng tin đó thì thể hiện như thế nào? Người ta nói, tui tin cái này, tui tin cái kia nhưng mà cái người đó tác ý có một câu, hai câu, cái người đó có tin nữa hay không? Nghĩa là cái người mà ngồi trì chí mà từ 1 phút cho đến 5 phút, cho đến 10 phút, 20 phút vẫn tác ý một câu đó gọi là đức tin. Mình tin mình mới làm còn mình không tin mình không làm mấy con, có phải không?

Cái đức tin nó trừu tượng nhưng nó thể hiện qua cái hành động của nó. Nói tui tin Phật, nhưng mà sự thật ra Đức Phật dạy mình, bảo mình tác ý như vậy mà mình tác ý có vài ba lần đó thôi nghĩ mình không tác ý nữa, thì như vậy có tin không? Không có tin! Tui nói tin Phật mà tui tác ý có năm ba câu vậy đó thôi rồi, đủ rồi đó, như vậy là cái lòng tin mình nó ít quá.

(32:06) Còn tin Phật là phải ôm chặt, tin

hoài, nghĩa là lúc nào cũng tác ý, chừng nào hết đau đầu thì thôi. Đức Phật đã nói mà: “*Lậu hoặc đã sanh thì bị diệt*”. Thì bây giờ mình tác ý nó chưa hết thì tác ý nữa chứ sao? Cho nên tác ý tới cuối cùng thì phải hết, mà mình có tin thì hết được bệnh.

Cho nên ở đây có một số người tin Thầy, cho nên họ về họ hoài, tác ý mới 1 phút chưa hết, 2 phút chưa hết, 3 phút chưa hết. Còn chúng ta mới có 1 phút chưa thấy hết cái thôi, chắc không hết đâu, thôi đi bác sĩ chắc ăn, hay hoặc đi ra kia mua gói thuốc cảm thì chắc ăn hơn chứ để ngồi đây nhức đầu quá!

Các con thấy, cái đó là mấy con không tin rồi, mà mấy con tin mấy con cứ ngồi tác ý hoài. Phật dạy như vậy, tao tin Phật, tao phải đuổi bằng cái lực của ý thức tác ý. Cho đến khi con thấy 1 phút trôi qua chưa hết, 2 phút, 3 phút là phải hết liền tức khắc. Mà nếu mà cỡ không hết tao ngồi đây suốt 1 ngày coi thử coi có hết không? Mấy người đó thiệt tin Thầy!

Một ngày mà làm như vậy là cái người đó tin dữ lắm mấy con. Tin lời ông Phật, nghĩ ông Phật là người không dối trá, thành thật nói để chúng ta được giải thoát mà không tốn một đồng xu, chỉ có ra công mình mà thôi. Không lẽ ông Phật

nói láo sao mấy con? Kinh Lậu Hoặc ông Phật đã, cái bài kinh Lậu Hoặc, mà lời dạy này không lẽ ông Phật dạy chúng ta sai sao, nói láo sao? Rõ ràng!

Và khi mà Thầy dạy người nào tin, họ sẽ cứu mình, cả bệnh ung thư còn hết mấy con, chứ chưa nói thứ bệnh cảm, thứ bệnh cảm mà hét nó một hơi chắc nó chạy mất. Trời nắng mà bị cảm hay hoặc là trời mưa mà bị trận mưa rồi, thì chỉ là nó một hơi, bao nhiêu mồ hôi nó toát ra liền, đuổi nó một hơi thì nó toát mồ hôi ra, nó hết! Còn cái bệnh ung thư nó khó hơn, nhưng mà người ta vẫn tác ý hết mà mấy con.

Thầy nói cái thân mà người ta đứt mạch máu não người ta bán thân người ta, nó liệt hết nửa người mà bên chí tác ý là nó phục hồi lại cái thân mấy con! Cái sức của Phật pháp thật hay, cái tín lực thôi chứ mấy con chưa có Thiên Định đâu.

5- ĐỊNH LỰC ĐUỔI BỆNH

(34:03) Còn bây giờ mới tới cái giai đoạn Thiên Định, mấy con sẽ chiến thắng bằng cái Thiên Định. Mấy con phải nhiếp tâm, nhiếp tâm cho đừng có cái niệm khởi trong đầu của mấy con, đó là nhiếp tâm. Chứ nhiếp tâm 30

phút không niệm khởi, thì mấy con sẽ tập an trú, phải không. Mấy con tập an trú mà khi thân tâm mấy con được an trú đó thì làm sao mà có bệnh nào mà lọt vô, đã an trú rồi thì bệnh nó chỗ nào được? Cho nên chúng ta tập an trú thì không có bệnh.

Vậy nhiếp tâm bằng cách nào? Nhiếp tâm bằng phương pháp, chứ không phải nhiếp tâm bằng câu niệm Phật: “*Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật!*” thì cái đây nó không phải cái pháp của Phật đâu. Cái đó là dùng cái đối tượng câu niệm Phật để ức chế cái tâm chúng ta không niệm khởi.

Cho nên trong kinh Di Đà dạy chúng ta “*thất nhứt nhứt tâm bất loạn chuyên trì danh hiệu A Di Đà Phật dữ chư thánh chúng hiện tại kỳ tiền*”, nghĩa là 7 ngày đêm niệm Phật, không có niệm nào xen vô trong câu niệm Phật thì người đó sẽ thấy Phật Di Đà và thánh chúng hiện tại. Ước chế tâm cho ý thức chúng ta hoàn toàn không có khởi niệm nữa thì ngay đó tưởng thức hoạt động thì cảnh giới Di Đà hiện ra thì thấy Phật Di Đà.

Ông Phật Di Đà mấy con có biết không? Thì thấy cái hình ông Phật Di Đà mà họ vẽ, cũng đeo vòng đeo vàng, có phải không? Phật mà đeo

vòng vàng là ông Phật đó phạm giới mất rồi! Các con thấy cái hình ông Phật Di Đà không, ông Phật mà đeo vòng vàng nhiều, sang, bởi vì ở trong kinh Di Đà có nói mà, trong kinh Vô Lượng Quang có nói mà.

Đất ông Phật Di Đà là lát bằng vàng, chứ không phải bằng đất nữa! Ham quá! Mình ở thế gian mà kiếm được một chiếc đỉnh vàng về, hoặc là cái chiếc nhẫn vàng là thấy cực khổ rồi. Còn lên đó, đất mà lát vàng thì thôi chỉ có lo mà cạy mà đem về thế gian mà xài cho hết, nó gọi cái lòng tham dục của chúng ta hơn.

Còn chúng ta ở đây, đất của chúng ta ở đây, muốn ca hát thì phải mở TV hay radio hoặc là đi ra coi hát mới có đờn ca nhạc. Còn lên cõi Cực Lạc thì khỏi mấy con, hàng rào vậy, nó khua nhau nó cũng thành âm nhạc. Chúng ta ngồi đây mình nghe nó thoải mái, khỏi cần mở cái gì hết nó cũng ở ngoài đó nó kêu vang, mà ý của mình muốn nghe cái nhạc nào là ở ngoài đó nó đánh âm nhạc đó cho mình nghe. Đất Cực Lạc nó như vậy.

(36:16) Cho nên cái miền Cực Lạc thật sự là cái đất nước dục, nó gọi cái lòng ham muốn của chúng ta không phải dục sao? Thầy nói thẳng nói thật, bởi vì kinh Di Đà, kinh Vô Lượng

Quang nó đã diễn tả cõi Cực Lạc nó hạnh phúc đến mức độ.

Còn ăn uống như thế nào mấy con biết không? Nó không phải ăn như thế này. Ngồi đây muốn ăn cái gì cái nó hiện lên trên cái bàn này cái đồ ăn đó ngon lắm. Mình muốn ăn cái gì là nó hiện lên cái ấy, tôi muốn ăn gà quay nó hiện gà quay. Tôi muốn ăn cái gì thì nó hiện, bánh hởi nó cũng hiện lên. Cái gì nó cũng có hết mà.

Bây giờ tôi muốn ăn lagu, bít tết, đồ tây gì nó cũng hiện lên, chứ không phải là tui Việt Nam nó không hiện đồ tây được, nó hiện ra hết. Đất nước Cực Lạc nó như vậy đó! Trời đất ơi, nó sung sướng dữ, nó khỏi nấu gì hết. Mà ăn rồi khỏi cần rửa, nó tự nó đem rửa bản thân nó.

Cho nên những cái đó, chúng ta mới biết rằng đó là cái tướng, cái tướng của chúng ta. Chứ ai ngồi đây tưởng thì không được. Không phải là Thầy bài bác đâu mấy con, mà đó là sự thật, mà nếu chúng ta không đủ trí tuệ thì chúng ta sẽ bị dính mắc.

Cho nên tất cả những cái này là cái sự thật, mình sống với đạo đức là mình sống với giới luật, rồi mình buông xả cái tâm của mình mình sẽ giải thoát.

6- SỐNG GIỚI LUẬT ĐỂ GIẢI THOÁT

(37:28) **Trưởng lão:** Đạo Phật là đạo như thật, không có dối trá, chỉ rắng lo mà tu tập mấy con. Tập luyện hằng ngày, sống hằng ngày, những ác pháp luôn luôn nó tác động, mình sống trong một cái môi trường nhân quả. Hồi sáng trời khác bây giờ trời khác, nhân quả mà, nó vô thường nó thay đổi đó, rồi lát chiều nó khác mấy con, cái thời tiết của nhân quả, chứ đâu phải có ông trời làm thời tiết!

Các con nhớ, cái quy luật của nhân quả nó xuyên suốt cả vũ trụ, nó không phải chi phối có cái hành tinh chúng ta không mà cả cái vũ trụ, các con biết cả vũ trụ như thế nào!

Cái hành tinh này nó đi trên quỹ đạo của nó chứ nó không bị đặt theo quỹ đạo khác. Thì ai điều khiển nó như vậy, thì không phải là quy luật của nhân quả sao? Cho nên nó không bao giờ đi trật cái quỹ đạo của nó, nếu mà nó đi trật quỹ đạo thì cái hành tinh này nó sẽ đụng cái hành tinh kia tan nát hết, quy luật của nó rất là kỹ lưỡng.

Thầy nói cái quy luật của nhân quả, một người ở một xứ thôi, mà nó tập trung vào trong một cái xe hơi để tai nạn giao thông chết cả đám

với nhau trong đó. Người ở xứ mà nó dám tập trung lại một chỗ để cho nó lên một cái chiếc xe mà nó đưa đi đúng ngay cái chỗ đó, cái thời điểm đó phải chết không?

Các con có nghe cái việc làm từ thiện, nó tập trung bao nhiêu người lên xe đó đi làm từ thiện vào để chết! Nó nhiều cái việc mà chúng ta không ngờ là cái luật nhân quả của nó, nó tính rất là kỹ lưỡng từng li, từng hào của thời gian. Phải không?

Cho nên chúng ta sống chúng ta phải hiểu được luật nhân quả của chúng ta, không làm một điều gì đau khổ cho mình, cho người, điều ác để đem lại sự đau khổ.

Cũng như bây giờ các con thấy, làm một món thực phẩm mấy con ăn thấy ngon, nhưng ngon ở trong cái dục của mấy con, nhưng mà cái tai họa của mấy con sẽ đến trong gia đình của mấy con, không biết được.

Rồi cái thân mấy con cũng thọ lấy những cái đau khổ khi mấy con nuôi những cái đau khổ trong thân mấy con, mấy con có biết không? Mấy con trốn khỏi cái quy luật của nhân quả đó không? Mà hở ra đau khổ thì mấy con sợ hãi, mà ăn uống thì mấy con lại, thì mấy con thấy

cái này, giết hại chúng sanh để các con ăn sao? Cho nên đó là một cái đau khổ vô cùng!

Cho nên giới luật của Phật dạy 5 giới, chúng ta phải cố gắng sống đúng 5 giới. Từ đó, người nữ cũng như người nam, chúng ta sống đúng giới, không rượu chè, bài bạc, không hút sách, không bị nghiện ngập bất kỳ những cafe, thuốc lá, tất cả mọi cái nghiện ngập, trà cũng không uống nữa!

Mấy con thấy Thầy bây giờ trà cũng không uống nữa, uống nước lạnh thì uống, chứ không nghiện trà. Không uống trà có chết Thầy chỗ nào đâu mà Thầy khỏi phải tốn tiền nữa hả trời! Người ta nói trà đạo, sự thật ra nghiền trà rồi mới trộn trà đạo, ngồi đó mà nhâm nhi từng ly trà gọi là trà đạo! Đạo gì, có giải thoát không? Bỏ tiền ra mua trà chứ không lý mà ra kia hốt cở vô mà nấu uống được sao!

(40:11) Cái thẳng thắn thì nói, cái không thẳng thắn thì Thầy không nói, Thầy nói thẳng thắn. Cho nên lại có một cuốn sách gọi là “Trà đạo” thì Thầy thấy họ viết trà đạo để làm gì? Người ta rất sợ những người uống rượu, mà người ta không sợ những người uống rượu, mà người ta sợ những người uống trà!

Người uống trà là người làm chính trị, người ta ngồi lại uống trà người ta bàn tính cái chuyện phá phách chỗ này, phá phách chỗ kia làm cho não động lên, làm như mấy người quỳnh trận. Còn mấy cái ông uống rượu say rồi nói bậy, nói bạ ra, cái gì mấy ông cũng nói ra hết, cho nên mình không sợ mấy ông uống rượu.

Mấy ông uống rượu không có bao giờ mà làm việc chính trị được hết, hở ra mấy ông nói ra người ta biết, nó bắt cùm đầu hết chứ ở đó! Còn mấy cái ông uống trà người ta sợ lắm. Cho nên thực sự ra thì cái trà đạo nó không phải đạo đâu mấy con, mà nó cũng là cái ghiền.

Cho nên ông bà của chúng ta, nó ghiền trà rồi mấy con biết không? Trà, cây trà Huế trồng vậy nó chặt vô cái cây khô, hoặc là lấy cái lá nó nấu, rồi đem nước chát chát uống vậy chứ nó quen miệng rồi, không có nước chát chát uống, nhiều lúc uống nước lạnh vậy nó không có uống được, phải có cái gì chát chát trong miệng. Tức là họ bị ghiền, họ ghiền.

Cho nên trong thân của chúng ta không cần mấy cái đó mà chúng ta vẫn sống. Sống chúng ta ăn cơm, thực phẩm, những cái rau cải tương dưa đơn giản nhất thì chúng ta sống được rồi, không có lo gì hết. Ngày xưa trên Hòn Sơn, Thầy

9 tháng, Thầy ăn toàn lá cây không, Thầy vẫn sống như thường, chứ con bò ăn cỏ cũng sống chứ nó có chết bao giờ!

Mà các con thấy con bò nó còn có sữa, nó còn gọi là sữa bò, nó còn bỏ phải không? Cỏ chứ đâu có thịt cá đâu mà nó bỏ trong đó, mà sao nó có sữa bò nó bỏ vậy, rõ ràng là cỏ có chất bỏ chứ!

Cho nên Thầy cũng là con người như mấy con vậy chớ bây giờ bắt mấy con ăn lá cây vô mấy con sống nổi không? Muốn ăn sống được phải tập chứ đâu phải dễ đâu, cái bao tử của mình nó không phải bao tử của bò, cho nên mình tập dần dần, dần dần rồi nó quen đi, rồi mình sống được, sống khỏe lắm mấy con.

(42:07) Người mà ăn được cỏ là không có ... Khỏe, cỏ để tự nhiên vậy chớ ra chỉ việc cắt vô để một thau vậy đó ăn rồi đi chơi, khỏi có làm gì, khỏi có chiên xào nấu, mấy con thấy giải thoát không mấy con? Giải thoát thật sự mấy con. Ăn phải nuốt, phải nhai, phải nuốt, phải không? Rồi phải nấu nướng, rồi cơm gạo nấu nướng, rồi ăn rồi mới đem rửa, trời đất ơi cực khổ muốn chết! Mà ăn 3 ngày còn khổ nữa.

Còn mấy con thấy bữa nay mình ăn có một bữa, trưa mình ăn rồi mình rửa mâm cái đẹp,

trời ơi ngồi sướng, từ sáng tới chiều ngồi chơi khỏe re! Các con thấy cuộc đời người nào giải thoát mấy con? Đạo Phật thực sự ăn ngày một bữa giải thoát thật mà mấy con.

Nhưng mấy con chưa quen, mấy con ăn ngày một bữa, mấy con: *“Trời đất ơi, sao bây giờ chiều đói quá!”* Các con ghê phải không? Nhưng mà đối với Thầy, Thầy thấy có đói chỗ nào đâu, nó sung sướng ngồi nó thanh thản, an lạc, vô sự. Không còn lo, không nghĩ đói, không còn lo cái ăn này, cái kia nữa, không còn nghe cái mì gõ nó gõ cóc cóc ở đằng kia đó mà trong này nó đói bụng rồi, ở đây gõ gõ bẻ cái ống tre của nó, nó cũng không kêu được, chào thua!

Thầy có đói có thèm đâu mà mua. Còn mấy con mà nghe nó gõ cóc cóc cái bắt đầu bụng nó muốn ăn rồi, thì tức ra kêu nó. Cho nên vì vậy mấy con thấy khổ lắm mấy con. Cho nên cuộc đời tu hành thật sự nó quen rồi, thì ăn có ngày một bữa sống, trưa ăn một bữa rồi, thế mà lại không có cần nữa.

Mấy con để trong một cái nồi vậy phải không, bây giờ đây là đồ chiên, đây là đồ xào, đây là canh, Thầy chỉ sấm cái bát thôi, đợi Thầy múc cái này bỏ vô trong cái bát, Thầy ăn rồi rửa, không có bát, không có rửa chén rửa bát. Rửa,

nào là đĩa, bát, tô đủ thứ trời đất ơi, cực khổ!

Các con dọn một cái mâm phải không, nào là cái đĩa đồ chiên, nào là cái đĩa rau, nào là cái tô canh phải không. Ăn rồi vừa rửa cái bát của mình rồi vừa rửa ba cái đĩa nữa, vất vả gần chết! Thôi ngồi ngay thẳng, ngồi, Thầy múc bao nhiêu đó Thầy ăn bấy nhiêu, rồi Thầy còn có rửa có cái bát, mà Thầy thấy còn cực chứ, có phải không, mấy con thấy!

(44:05) Ở đời mình phải tiết kiệm từng cái thời gian để cho mình sống được cái sự giải thoát, mình ngồi cho nó thanh thản, an lạc, hoặc là mình làm lợi ích cho người khác. Cái thời gian mình còn lại, mình làm cho lợi ích cho người khác, mình giúp đỡ người khác. Chứ mình cứ lo ăn, lo này kia, tối ngày lúp xúp ở trong bếp, rồi ở bên ngoài không biết thứ gì hết!

Nghĩa là đâu có, mấy con mà phụ nữ mà nội trợ thì thật sự ra, chỉ có đi chợ lo về làm đồ ăn rồi này kia cho chồng, cho con rồi cuối cùng ở ngoài không biết chuyện gì nữa hết! Thành ra trong cái cuộc đời của mấy con bị chi phối rất nhiều các con, mà không có được cái thời gian rảnh rang ngồi (...)

Còn Thầy ngồi chơi thôi các con. Nhưng Thầy

cực khổ là hiện bây giờ cái nền đạo đức, viết lại thành sách đạo đức chưa có người làm, chứ cỡ có người làm rồi thì chắc Thầy sẽ, Thầy ngồi chơi suốt ngày. Nghĩa là ngồi chơi suốt ngày, ngồi thanh thản, an lạc.

Ngồi mà không mỏi, không mệt chứ không phải như mấy con ngồi từ 5, 10 phút cái bắt phải đầu đứng dậy đi, chứ im nó mỏi. Thầy thì ngồi suốt ngày được. Thầy ngồi trên ghế mà Thầy ngồi vậy, Thầy ngồi suốt ngày không mỏi, cái thân nó an ổn mấy con, nó không có gì. Bởi vì tâm bất động, thanh thản, an lạc, mấy con nghe chữ “*thanh thản, an lạc, vô sự*”, hoàn toàn nó an ổn vô cùng.

Còn mấy con thì ngồi không được, nó chưa quen. Mà tâm thì nó chưa thanh thản, nghĩ này kia cho nên cái thân của mấy con bị động liên tục, nó không có yên, nó mỗi chỗ này, nhúc chỗ kia. Còn Thầy thì đó, không mỏi, không nhúc nữa. Cho nên vì vậy mà Thầy thấy tu hành rồi sướng thiệt, còn mấy người này khổ ghê, ngồi chút mà thấy tê chân cóng giò. Còn Thầy thì không tê chân, cóng giò.

Đó thì mấy con thấy cái nào lợi ích? Mà lại ngồi chơi, ngồi cái tâm không nghĩ ngợi, nó an lạc nó thanh thản, nó không phải Thiên Định,

nó ngồi như mọi người mà nó bất động, nó không nghĩ cái gì, nó không lo cái gì hết, ngồi im. Mà mấy con giũ được cái tâm đó như vậy là chỉ 5, 3 giây, 1 phút là cao, chứ không thể nào hơn được nữa.

(46:00) Cho nên ở đây ráng cố gắng mấy con, Thầy sẽ dạy mấy con tập, tập thì sẽ được như Thầy, Thầy cũng nhờ tập luyện chứ khi không mà Thầy có được như thế này đâu! Phải tập luyện hết công, hết sức của mình.

Nhiều khi mà Thầy nói, mà nản chịu không nổi, ăn lá cây mà sống! Bởi vì nghĩ ăn cơm thì phải đi xuống trên núi mà xin, rồi mang lên trên Hòn Sơn, ở trên đỉnh Hòn Sơn, chứ đâu phải ở trên Hòn Sơn đâu, rồi phải xuống Hòn Sơn mà xin gạo rồi mang lên, rồi cứ như vậy cực khổ. Cho nên thôi tốt hơn ở trên cứ lá cây rừng mà ăn đi, ăn riết nó quen rồi thôi khỏi mất công đi, ở trên mà ngồi đó mà tu cho nó sướng!

Đến cuối cùng Thầy sướng, Thầy tập nó quen, Thầy khỏi có lo ăn lo uống gì hết. Cho nên bây giờ cuối cùng Thầy về Thầy sống như thế này, Thầy ăn ngày một bữa, Thầy thấy ngon cũng được mà dở cũng được không chê gì hết, ai cho gì ăn nấy. Chứ không đòi họ phải làm như thế này, làm thế kia, thế nọ, ai cho gì ăn nấy,

không chê. Dở ăn dở, ngon ăn ngon, miễn là ăn sống, sống để làm việc, để có ích lợi. Đó là cách thức của một người tu mấy con.

7- KHÔNG CÓ LINH HỒN

(47:03) Bây giờ mấy con cũng có người lớn tuổi, ráng cố gắng mấy con. Tuổi đời nó sẽ không còn bao lâu nữa (...) Nghĩa là không có người nào mà sống mãi ở trên thế gian này, mà tuổi đời còn lại là còn quá quý mấy con! Đức Phật nói: “*Được thân người là khó, được gặp Chánh Pháp của Phật còn khó hơn*”. Mà chúng ta được thân người mà được gặp Chánh Pháp rồi. Nỗ lực tu!

Còn, đời còn cái gì là của mình nữa đâu: “*Các pháp đều vô thường, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta nữa*”! Hết rồi mấy con, không có cái gì là của con mà giữ được ở trên thế gian này được. Chết rồi mấy con chỉ còn có nghiệp thôi, chứ còn toàn bộ không còn cái gì.

Đừng nghĩ rằng các con còn có linh hồn, không có linh hồn, linh gì nữa hết đâu, chết rồi hoàn toàn thân Ngũ Uẩn này hoại diệt hoàn toàn, không còn một chút xíu nào trong đó nữa. Nhưng mà cái hành động thiện ác của mấy con còn. Mấy con làm thiện, làm ác mấy con còn, nó

tiếp tục tái sinh luân hồi (...)

Còn linh hồn mấy con không còn có nữa. Tại vì người ta cứ nghĩ ở trong thân này còn có linh hồn, mà không ai biết cái linh hồn nó như thế nào. Nếu mà nó có thật sự cái linh hồn thì nó phải có cái mặt riêng của nó. Mà bây giờ mình nằm, mình ngủ mình thấy hồn mình xuất ra thì mặt mày này, nhưng mà mình cái kiếp khác cái mặt này còn nữa sao, có phải không? Kiếp trước con thấy cái mặt của con sao đâu nói cho Thầy nghe?

(48:21) Vậy cái linh hồn nó phải có cái mặt khác của nó, chứ không lẽ, nó vô cái thân của nó, nó thành một con ếch chỗ đó hoặc là con gà rôi, nó cũng là cái linh hồn của con gà vậy sao? Cái linh hồn của con gà nó đâu phải là con gà? Rồi cái linh hồn người ta nó đâu phải là người ta? Nó là cái hình dáng nào, tại sao người ta không diễn tả được cái hình dáng mà cứ nói là trong thân có cái linh hồn, bộ mấy người bị điên rồ sao?

Cái linh hồn nó phải có cái hình dáng riêng, nếu phải chẳng có linh hồn, thì nó phải có cái hình dáng riêng của nó. Nó chui vào cái thân này rồi, rồi tiếp tục nó đi tái sinh nó chui vào thân khác, thì cái thân khác nó có cái mặt khác

chứ không lẽ cái mặt này nó đút qua cái mặt kia được sao?

Cái con cứ thấy đi, ông bà mình chết cái mặt khác rồi tới mình, rồi cha mẹ mình, rồi tới mình có giống nhau không, làm gì giống đâu! Rồi ngồi đây, mấy con ngồi đây coi thử coi cái mặt, có mặt người nào giống người nào không, nhìn lại coi thử coi, đem kiếng soi mấy con coi, coi có giống nhau không?

Rõ ràng là trăm vạn người, người nào cũng khác nhau hết. Vậy thì cái linh hồn nó cũng khác nhau mà, như vậy là nó chui qua cái thân kia, nó có mặt khác nó, nó còn cái linh hồn, nó giống không? Hoàn toàn cái lý luận đó, cái lý luận mà linh hồn không còn đứng vững mấy con, không còn đứng vững. Trong khi có sự suy luận đúng đắn thì linh hồn không còn.

Cho nên trong cái thời Đức Phật, Đức Phật nói tướng tri, cái thuyết linh hồn là thuyết tướng chứ không phải là thuyết thật, nó không phải liễu tri mà nó là tướng tri. Ông Phật cách đây 2552 năm ông dám nói là không có linh hồn. Còn Thầy bây giờ nói không có linh hồn, thiên hạ họ mới chửi Thầy, trời ơi từ ông bà ngày xưa nói có linh hồn, cúng bái bây giờ Thầy muốn kiêu mà, bàn thờ này lòi xuống hết sao, không

còn cúng bái nữa à?

Ở đây cúng bái là chúng ta tượng trưng cho lòng biết ơn của chúng ta, nhớ lại cái công ơn của những người, của ông bà tổ tiên của chúng ta chứ không phải cúng bái cái linh hồn đó. Vậy mà làm mâm cao, cỗ đầy đem lên dâng cúng ở trên bàn thờ gọi là cúng ông bà về ăn, một năm về ăn có một lần ngày giỗ, chắc chết ông bà hết rồi còn cái gì!

Mấy con nghĩ coi thấy cái này có đúng không? Cả một năm đến ngày giỗ, ngày Tết, ngày mừng 5 mới đem ba bánh ú lên bảo ăn, ăn có bữa đó rồi còn mấy bữa kia lấy gì ăn? Chỉ còn nước chết thôi, mấy cái linh hồn này nó chết đói luôn.

Đó là một cái sự thật mà buộc lòng cái tri kiến, cái ý thức của chúng ta từ đó chúng ta suy luận, suy luận cho đúng, để chúng ta hướng đến cái đúng mà chúng ta tu tập để được giải thoát, để hoàn toàn làm chủ sự sống chết mấy con.

8- LÀM CHỦ SỰ SỐNG CHẾT BẰNG THIÊN ĐỊNH

(50:44) **Trưởng lão:** Chừng nào mấy con có sức Thiên Định, mấy con muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống. Người tu theo đạo Phật là thứ nhất làm chủ bệnh, thứ hai làm chủ chết, chết không phải chết có bệnh. Còn hầu hết

mọi người ở trên thế gian này chết phải bệnh rồi mới chết, không có người nào không bệnh mà chết trước đó.

Bây giờ, nói thí dụ như bây giờ, đi vừa mạnh, với thức dậy đi ra cái bắt đầu té xỉu, té xuống chết, thật sự đó là đứt mạch máu não chết chứ đâu phải là đi hụt không mà chết đâu, đâu có, phải bệnh chết chứ đâu phải khi không mà chết được đâu. Còn cái này không đứt mạch máu não gì hết, tui muốn chết tui bảo: “*Chết!*” là nó tịnh chỉ hơi thở nó chết mấy con.

Cho nên là mình làm chủ cái chết mà, còn cái kia tui muốn chết, tui đâu có muốn chết đâu mà đi sao xiêu xiêu, xiêu xiêu rồi té xuống cái, rồi chết, cái cả nhà chạy ra đỡ vô, thôi, rồi xỉu cũng chết. Đó là thực sự là bệnh chết đó mấy con, mà chết đột ngột, chết thành linh, chứ chưa có người nào mà chết mà bảo rằng tui chết, tui bảo chết là chết, sống là sống, thì chưa có người nào.

Nhưng mà đòi mấy con còn có một người làm được điều này, muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống, tự tại. Còn bây giờ cái thân nó muốn đau đuổi nó đi, nó hết đau làm sao nó chết được mấy con?

Bây giờ Thầy còn muốn sống chứ gì, mà bây giờ cái thân Thầy nó hoại nó muốn chết chứ gì? Thầy bảo: *“Thọ này đi chứ không có chết đó nha!”*, nó đi mất, lấy gì chết? Có đúng không, mấy con thấy không? Làm sao chết, nó có bệnh nó mới chết chứ nó không bệnh làm sao chết được?

(52:05) Bây giờ Thầy sống bây giờ 100 tuổi cũng không chết, mà Thầy muốn sống 200 tuổi nó cũng phải sống thôi, nó không dám cãi Thầy, nó đâu có bệnh được mà chết. Chừng nào nó có bệnh nó mới chết chứ, còn bây giờ nó không có bệnh nó phải sống thôi chứ gì!

Nhưng mà bây giờ Thầy muốn chết, nó đâu cần phải nó có bệnh mà chết, Thầy bảo, tịnh chỉ hơi thở, ngưng lại, vào Tứ Thiên cho Thầy! Thì lúc bây giờ thân tâm Thầy nó vào Tứ Thiên, một trạng thái rất an lạc. Rồi nó, bởi vì cái trạng thái của Thiên đó nó ngưng hơi thở, có phải không mấy con?

Thầy bảo bây giờ xuất ra khỏi cái trạng thái Tứ Thiên, vào trạng thái Niết Bàn thì thân tâm Thầy nó vào đó, thì lúc bây giờ (...) mấy con đem chôn đi, có phải Thầy làm chủ không? Thầy làm chủ bằng pháp Phật đàng hoàng, bằng phương pháp, có phương pháp chứ đâu phải nói suông

suông được!

Đâu phải nói, à tui nhập định như ông Bàn Uẩn, đưa con gái ông nó dụ, nó gạt ông, ông tính ông lên cái sần thiên, ông ngồi cái ông nhập, ông nhập định ông chết đó, thì nó gạt ông nó nói: *“Ba ơi ba, ba ra coi mặt trời với mặt trăng nè”*. Ông tu tới mức độ này mà ông còn bị con gái ông gạt chứ gì, cái cô con gái ông. Cái ông chạy ra ông coi, nó trèo lên sần thiên ông nó ngồi, nó nhập định, cái nó chết.

Cái bắt đầu ông: *“Con này giỏi thiệt chứ, ta định ta nhập Niết bàn, nó còn nhập trước nữa, thôi chôn cất nó xong đi”*. Rồi chôn cất xong, rồi ông nhập Niết Bàn. Thì bà vợ ông Bàn Uẩn về bả nói, đây là cái gia đình thiên định mà, thì bà vợ ông về: *“Cha con ông Bàn Uẩn này giỏi thiệt chớ”*, cho nên vì vậy bả nói giỏi thiệt, *“Hai cha con mấy người đi trước, bỏ mẹ con tui ở lại hả?”*, thì bả mới đi ra bả mới nói với thằng con trai đang cày ruộng ở ngoài ruộng.

Nhưng mà thằng con trai nó biết cha nó chết rồi, cho nên nó dừng trâu lại, nó ngồi đó, nó đứng lại đó nó nhập diệt, nó nhập định, nó nhập diệt nó bỏ thân. Bả ra tới, thằng hai chết rồi, thôi giờ bả lo chôn cất nó chứ sao. Cha con Bàn Uẩn này giỏi thiệt, cha con gì chết hết,

bây giờ chỉ còn mình bả!

(54:02) Cho nên cuối cùng xong xuôi bả cũng vào trong cái hang, bả mới nhập diệt trong núi, bả chết. Bởi vì đâu còn ai chôn cất bả nữa đâu, bả phải vô trong hang núi bả tịch. Người ta nói Thiên Định như ông Bàn Uẩn đó, nhưng mà sự thật ông Bàn Uẩn nói cái điều đó mà không có pháp, làm sao mà làm cái chuyện đó được đâu? Có phương pháp đằng hoàng cách thức như thế nào chứ!

Còn ông Phật, ổng muốn bỏ thân ổng, ổng muốn vào Niết Bàn, ổng mới hứa trước với Phật tử, 3 tháng nữa ổng sẽ nhập Niết Bàn, rồi ổng mới đi về cái nơi Sa-la Song Thọ.

Xong rồi, ổng đến đúng ngày giờ, đúng 3 tháng, ổng mới nhập từ Sơ Thiên đến Tứ Thiên, rồi từ đó ông xuất ra, xuất vô 3 lần để ổng nhắc nhở cho Phật tử, cho chúng đệ tử của ông biết rằng đây là con đường mà làm chủ sự sống chết, cho nên khi nhập vào Tứ Thiên rồi vào Niết Bàn, xuất ra khỏi Tứ Thiên rồi vào Niết Bàn, ổng bỏ báo thân, bỏ cái thân này.

Đâu, có phương pháp đằng hoàng chứ, đâu phải, nói như gia đình ông Bàn Uẩn thì đâu được, có phải không mấy con? Khi không mà

ngồi thiền, thiền gì đây? Ông làm sao ông làm cái chuyện này, ông phải nói phương pháp chứ, ông nói Thiền Định, ai nói chuyện Thiền Định không được, nhưng mà phải phương pháp như thế nào, phải đi vào bằng cái sức gì, cái lực gì, cái Định gì, nó mới vào từng phần của nó chứ, phương pháp nào, cái pháp nào mà vào được cái chỗ mà làm chủ sự sống chết này?

Đó, thì mấy con thấy đạo Phật nó thực tế và cụ thể, còn Thiền Tông mà nó nói chuyện huyền thoại của ông Bàn Uẩn, thì thiệt ra nó không thực tế mấy con, nó không có phương pháp. Bởi vì vào tu phải: *“Biết vọng liền buông”*, bây giờ vì buông hết những cái niệm trong đầu của chúng ta, hoàn toàn nó sẽ ở vào trong cái không ngờ, rồi từ đó nó sẽ làm sao?

Nó đi đến cái chỗ chúng ta trở thành cây đá sao, vô phân biệt. Nó không phân biệt, nó không khởi nghĩ gì, thì nó sai Phật pháp vô cùng lận! Nó đưa đi đến chúng ta trong cái ngoan không. Mà chúng ta tu chưa tới thì chúng ta chưa thấy, mà tới rồi thì nó quên trước quên sau, nó lẫn lộn như một cái người, cho nên Hòa thượng Phước Hậu là một cái hiện thân, mà trong cái thời Thầy đã biết Hòa thượng Phước Hậu ở chùa Phước Hậu ở dưới Trà Ôn, nhưng vẫn có người

tu đến nổi mà Hòa thượng nói:

Kinh điển Phật lưu truyền tám vạn tư

Tu hành không thiếu cũng không dư.

Đến nay dường đã như quên hết

Chỉ nhớ trên đầu một chữ Như

(56:17) Chỉ còn có chữ như như thôi, không có nhớ gì nữa hết. Coi như là chỉ còn có cái tâm bất động đó thôi, hoàn toàn bất động trong cái trạng thái “*không*” đó thôi, không có phân biệt không có khởi nghĩ gì hết.

Cho nên khi mà đi qua sông vậy đó, thì lột quần áo hết cho chú thị giả lội qua sông, thì khi mà lên sông rồi thì ông cũng không nhớ là mình mặc quần áo, cho nên đi luôn. Chú thị giả đội quần áo chạy: “*Hòa thượng, Hòa thượng dừng lại, Hòa thượng chưa mặc quần áo!*”. Ông mới nhớ là, à như vậy chưa mặc quần áo, cho nên mặc quần áo rồi mới đi.

Con thấy còn phân biệt được gì nữa đâu, hết rồi. Cho nên Hòa thượng Phước Hậu là một hiện thân của một người tu rất là cao, rất là nỗ lực, tu cho đến mức độ như như trên đầu, thế mà như vậy là sao, mấy con thấy!

Đó là những cái sai, cái phương pháp sai, mà may là cái người mà quyết tâm tu được tới đó, bao nhiêu người đã làm được như Hòa thượng Phước Hậu? Bây giờ số Hòa thượng, bao nhiêu người đã làm được như Hòa thượng Phước Hậu? Còn một số Hòa thượng hiện giờ đang tu thiền, người thì bệnh này, người bị bệnh kia đủ loại bệnh hết, tại sao không làm chủ được bệnh? Đó thì mấy con thấy rất là đau khổ!

Cho nên ở đây mình phải tu tập ngay từ bây giờ, phải ngay từ trong cuộc sống, làm chủ được bệnh, đuổi được bệnh khỏi tâm, làm chủ được sự sống chết, ngay cả thân này muốn chết hồi nào chết, muốn sống hồi nào sống. Chúng ta làm hẩn hoi, làm chủ được mà, đâu có gì đâu.

Như bây giờ Thầy bảo: *“Tịnh chỉ hơi thở, ngưng hơi thở nhập Tứ Thiên”*, thân này ngồi bất động, hơi thở (...) Thầy làm được rồi, cho nên Thầy biết Thầy làm chủ được sự sống chết. Còn bây giờ mấy con bảo xem coi nó nghe không, chưa nghe thì chưa được, phải tập nữa, tập chừng nào mà như Thầy!

Đó là cái thực tế, cái cụ thể. Tại vì chúng ta, ở trong thân chúng ta nó có một cái nội lực mà chúng ta không luyện, mà cái pháp Như Lý Tác Ý mấy con tác ý nó thành một cái lực, lực Như

Lý Tác Ý mà. Bởi vì tác ý nó mãi thì nó thành một cái lực, cái lực vô lậu, cái lực vô lậu nó (...)

(58:06) Ráng mấy con, mấy con già (...) Sắp sửa đây rồi mấy con sẽ mất thân này mà tu tập không được. Gia đình hãy sắp xếp, có gia đình, mấy con, Thầy biết, có gia đình, đứa nào cũng phải lo sắp xếp đi, sắp xếp cho nó ổn hết rồi về đây, Thầy cho một cái thất mấy con, ở trong thất của mình. Cái này là những người cư sĩ phải ở đây tập phải không, còn nếu như con mà quyết tâm tu sâu hơn, Thầy sẽ cho những cái thất trong khu vực yên tịnh. Phải nỗ lực!

Những người nào mà quyết tâm để tu được làm chủ sự sống chết, Thầy sẽ cho một thất trong khu vực yên tịnh, để cho mấy con thực hiện được cái hoài bão của mấy con là làm chủ sự sống chết trước khi mấy con ra đi bỏ thân này, mấy con tự động chủ động để mà ra đi trong tâm bất động, hạnh phúc lắm mấy con!

Đòi người không có gì hơn là chúng ta đã tự sức mình làm chủ được thân tâm. Bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không con? Hỏi Thầy Thầy sẽ trả lời cho, còn không hỏi thôi. Ráng mà tu, chỉ có xả tâm thôi, Thầy chọn cái người xả tâm.

Ở trong đây, cái số mấy con mà hôm rày ở đây Thầy lắng nghe hết, người nào mà xả tâm, người nào không bị chướng ngại, ai làm gì không bị chướng ngại hết là người đó độ cư trọn vẹn, chớ không phải ngồi trống. Nghĩa là ai nói gì cũng cười vui vẻ, không buồn phiền người nào hết, thấy người nào cũng thương, thì những người đó là những người Thầy sẽ cho sống bên Thầy, hướng dẫn (...) chỉ dẫn đến nơi đến chốn.

Bởi vì những người đó đã có căn cơ biết xả tâm, biết xả tâm, biết thương mọi người, các con sẽ được sống bên Thầy. Thầy sẽ dạy mấy con trên Tứ Niệm Xứ để tâm bất động, thanh thản một thời gian dài và có đủ Tứ Thần Túc mấy con. Để mấy con làm chủ được sự ra đi của mấy con, mấy con muốn chết hồi nào chết mấy con.

Cái mà tu xong rồi, đầu tiên mấy con phải về độ cha mẹ, vì cha mẹ mình có mất mình hãy tìm nơi mà mẹ mình đã sanh ở đâu, để độ, để đền đáp công ơn sanh thành dưỡng dục.

Rồi kế đó những người thân trong gia đình của mấy con, là con cái, chồng con của mình, phải giúp đỡ họ. *“Đây mẹ đã tu được như thế này, các con phải nghe lời mẹ, đời không có gì, mấy con có làm quan chức gì đi nữa mấy con cũng không còn, chỉ có làm chủ sự sống chết này*

sẽ không tiếp tục tái sinh luân hồi, sẽ hết đau khổ. Hãy nghe lời mẹ!”

(01:00:13) Cái tình cảm mà mấy con tu hành xong mấy con nói, các con cũng nghe hết, nó sẽ nghe lời mẹ, mấy con sẽ độ cả con cái, chồng con người thân.

Mấy con cố gắng lên! Thầy là một vị Thầy để chỉ dạy mấy con thôi, chứ Thầy đi con đường đó không được đâu mấy con, không đi giúp được mấy con. Thầy chỉ biết hướng dẫn cho mấy con, thương mấy con bao nhiêu thì thương nhưng mà không thể chịu thay sự đau khổ cho mấy con được. Mấy con biết rồi, Thầy không chịu thay được mà mấy con phải tự chịu mà thôi.

Và tu tập cũng vậy, cho nên ngày xưa Đức Phật nói: *“Các con hãy tự thấp đuốc lên mà đi, ta chỉ là người hướng dẫn cho mấy con, hướng đạo mà thôi!”*, Đức Phật từ chối. Vậy mà bây giờ chúng ta cầu khẩn Đức Phật cứu khổ chúng ta, làm sao được mấy con? Lời Đức Phật đã còn dạy chúng ta rõ ràng.

Cho nên chúng ta nhớ: *“Các con tự thấp đuốc lên mà đi, ta chỉ là người hướng đạo”*. Nhớ như vậy mà ráng hướng đạo. Pháp của Phật là pháp tự giác, tự nguyện để mà tu tập, chứ không có

người nào tu tập thay mình, không có cầu khẩn một người nào mà giúp mình được trọn vẹn. Ai cũng có thân có tâm, có đầu óc hiểu biết, tự cứu mình.

Hôm nay mấy con ngồi đây, được ngồi nghe Thầy thì mấy con phải tự cứu mình. Thầy chỉ làm những cái cơ sở nó như thế này để tạo cái duyên cho mấy con đủ lực cho mấy con khép mình (...). Chứ Thầy không làm gì khác hơn được hết. Thôi bây giờ có gì mấy con hỏi Thầy, không hỏi Thầy thì Thầy về. Thầy về để ngồi máy vi tính làm việc nữa, viết sách đạo đức, nhất là Đạo Đức Gia Đình! (01:01:38)

HẾT BẢNG

ĐẠO ĐỨC

NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ 02

LINH HỒN KHÔNG CÓ

1- KHU AN DƯỠNG CHO NGƯỜI GIÀ TU TẬP

(00:00) **Trưởng lão:** Thôi bây giờ có gì mấy con hỏi, không hỏi Thầy nữa thì Thầy về, Thầy về để lên vi tính làm việc nữa, viết sách Đạo Đức, nhất là Đạo Đức Gia Đình để dạy cho gia đình mấy con hạnh phúc. Thầy xin phép tập Đạo Đức Gia Đình tập 1 với tập Đạo Đức Ly Tham 2 tập, Thầy xin phép nhà xuất bản tôn giáo. Đã được, nghe đâu ngoài Hà Nội đã in được 1500 quyển rồi, mai một tái bản sẽ in tại Thành phố, để về Thầy gửi cho mấy con.

Phật tử: Gia đình con ở Hà Nội (không nghe rõ).

Trưởng lão: Thỉnh thoảng rảnh rang mấy con về, khi nào mà, Thầy sẽ thông báo cái lớp học, Thầy sẽ thông báo cho con biết, 1 tháng có mấy ngày để học, trong những cái ngày chủ nhật, ngày nào đó, trong 1 tháng có mấy ngày, ngày đó Thầy đến ... Thí dụ trong 1 tuần lễ Thầy

chọn ngày chủ nhật đi, hoặc là ngày thứ 5, hoặc ngày nào đó, Thầy thông báo cho mấy con biết hết toàn bộ thì trong cái ngày đó mấy con sẽ về nghe Thầy dạy (...)

Khi gặp Thầy thì mấy con ráng tu tập nha mấy con, khi mà Thầy mở 1 cái lớp học, Thầy cho biết ngày giờ thì mấy con sẽ dành cái ngày giờ đó về đây. Thầy ở đây, Thầy cũng nguyện là đem cái điều kiện hiểu biết về đạo đức để dạy cho bà con lối xóm của Thầy, tội lắm mấy con.

(02:03) Những bác nông dân, rồi con cháu ở quê này, họ cũng chẳng hiểu gì hết, không có tạo cho họ những cái lớp học thì tội lắm mấy con.

Phật tử: (...) con có người bạn 28 tuổi, rất là thương yêu đứa con nhưng mà ... Đi làm thì nhiều khi không biết ... Con không biết như vậy phạm tội rất là lớn, nhưng mà đó là điều đau khổ của con ...

Trưởng lão: Coi như là các cụ già ở xa đó mấy con, họ sẽ đến đây. Bởi vì Thầy biết cái thể hệ của mấy con, nó không thể nào mà sống hòa hợp với cái tuổi già của cha mẹ, lớn tuổi rồi từ 8 chục cho đến 9 chục, họ sống cô đơn, khổ lắm mấy con. Họ không biết giữ cái tâm bất động của họ, họ sống rất là khổ. Họ nhớ lại cái quá

khứ của họ, còn trong hiện tại thì con cái đi làm hết cho nên họ sống, họ thấy khổ lắm mấy con, không thể nào hòa hợp trong cái vai trò tuổi trẻ bây giờ cho nên họ khổ lắm. Cho nên nhiều khi có những cái điều kiện họ làm cho mình thấy bực mình lắm chứ không phải không đâu.

Nhưng mà Thầy nghĩ rằng những cái Khu an dưỡng cho người già thì không phải bắt buộc họ. Mấy con gửi họ ở đó, họ sẽ đến đó ở trong vòng 5, 3 bữa hay 1 tuần lễ, họ được học đạo đức, với cách thức họ sống, họ sẽ về sống trong gia đình, họ biết giữ cái tâm bất động thanh thản, họ chỉ giữ... Họ lớn tuổi rồi, họ đâu có làm cái gì nhiều, họ chỉ ở coi nhà cho mấy con, họ chỉ biết cách tu đó cũng là thấy hạnh phúc.

(04:07) Đó là cách thức Thầy đã nghĩ đến hoàn cảnh gia đình của mấy con, có cha mẹ già, có ông bà lớn tuổi rồi, mà những người đó chưa biết Phật pháp, mà cách thức giữ cái tâm của mình thì họ ngồi họ nhớ chuyện này, chuyện kia, trong cái đời của họ thì họ đã thấy khổ đau vô cùng. Vì vậy mà họ dẫn dắt làm mấy con động.

Phật tử: (...)

Trưởng lão: Cách thức mình tu tập thì con xả những cái này, giữ gìn tâm bất động, hòa

hợp được với... Ngày xưa vì quá khổ cho nên tiết kiệm, dành dụm thành cái thói quen đó đi. Giờ thấy mấy con xài phí, thoáng như vậy cho nên mấy bà bực mình, vậy không có hòa hợp với trong cái giai đoạn chúng ta. Vì không hòa hợp được mà tại vì sống thành cái thói quen của ngày xưa, của mình rồi mà bây giờ bắt buộc con cái sống vậy thì làm sao nó sống được trong cái thời đại này.

Phật tử: (...sách của Thầy cho mẹ con đọc...)

Trưởng lão: Nhưng mà khi đến được dự thì khi đó...bởi vì cuốn sách Thầy viết ra nó không đủ thuyết phục đâu, nhưng khi mà đến gặp Thầy rồi thì cái từ trường của Thầy nó thuyết phục được mấy cụ. Thầy chỉ thuyết, chỉ nói, mấy cụ sẽ khép mình trong khuôn khổ tu tập con, Thầy cởi mở lắm.

Khi nào mà có Khu an dưỡng cho những người già rồi thì các con sẽ cho lên đây ở 1 bữa, hoặc là mấy con đưa lên đây để nghe 1 buổi thuyết pháp thôi. Thì sau đó các cụ sẽ xin ở được 5, 3 ngày, 1 tuần lễ. Từ 5, 3 ngày, 1 tuần lễ thì hướng dẫn cho các cụ cách thức tu để giữ gìn cái tâm của mình, có cái niềm vui ở trong đó, khi mà tìm được cái niềm vui rồi thì mấy con khỏi đi, không có rày phiền mấy con gì hết, xả hết

những cái buồn phiền.

(06:35) Thầy hiểu biết cái niệm khi mà có cha mẹ già thì nó có cái nỗi khổ cũng như con, không thể họ - những người già họ hòa hợp với mấy con được đâu...

Ai cũng biết công ơn của cha mẹ nhưng mà nó không hòa hợp được thì bực mình mà mẹ mình cũng khổ chứ không phải riêng của mình, khổ cả 2 người.

Cho nên Thầy nói, chỉ Phật pháp mới hóa giải được cái này, mới đem lại hạnh phúc cho gia đình mấy con, mà Thầy là cái người đã nghĩ đến cái vấn đề này. Tạo những cái cơ sở, có cái nhà cho các cụ ở. Chứ bây giờ, thí dụ các cụ về ở 1 cái nhà như vậy, rồi các cụ riêng biệt, khó lắm mấy con, chứ không dễ mấy con, mấy cụ sống như vậy khó lắm chứ không phải dễ.

Nhưng mà khi sống quen rồi... Như các cụ, mấy cô, bây giờ tập quen rồi sau này mấy cụ sống trong gia đình, mấy cụ thấy cởi mở lắm, chứ mấy cụ đâu có gắt gỏng với con cháu đâu, mình biết xả tâm hết đâu có gắt gỏng đâu.

Do đó mấy con sẽ đến đây học tập rồi lần lượt mà cái tâm gắt gỏng của mấy con, con sẽ xả bỏ hết. Do cái sự hướng dẫn tập luyện của Thầy,

mà mấy con thấy làm cho cái tuổi trẻ và tuổi già sẽ hòa hợp với nhau, nó có cái hướng đi. Thầy cũng chỉ mong đem lại hạnh phúc cho mấy con. Có gì hỏi Thầy.

Phật tử: (...)

(08:21) **Trưởng lão:** À, bây giờ thì rất dễ mấy con, đất nước của chúng ta hiện giờ cái người dân Việt của chúng ta có cái giấy chứng minh của đất nước thì mấy con đi ở chỗ nào cũng được hết. Nhưng có điều kiện là mấy con đến đây, như bây giờ đến đây thì Thầy đưa cho mấy con tờ giấy, mấy con ghi tên tuổi của mình ở đâu, rồi Thầy đưa cho Ban quản lý, cái áp để họ biết điều kiện của con, coi như là báo cáo, biết tui là người Hà Nội đến đây hoặc là Huế đến đây vậy, đủ rồi khỏi cần gì nữa hết.

Người Việt mình mà, đâu có quản lý kỹ, luật của Nhà nước hoàn toàn là tự do mà, chứ đâu có bắt ép mình phải tạm vắng, tạm trú này kia. Như ngày xưa thì nó khó con, đi phải xin giấy tạm vắng tại địa phương mình. Còn ở đó thì khỏi, mình muốn đi thì đi, không có nói gì hết, mình tới cái chỗ này thì mình đăng ký, mình báo cáo ở đây 3 bữa, 5 bữa, 1 tuần lễ. Còn mình ở lâu thì mình đăng ký dài hạn 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng. Mình đăng ký thì trong khi đó người ta

sẽ cấp cho mình 1 cái thẻ để cho mình ở cái thời gian đó, coi như mình tạm trú ở đó 1 thời gian chứ không có gì hết, mình là người tốt mà.

Ở lâu 1 năm cũng được nữa, người công dân Việt Nam là ở bất cứ chỗ nào chỉ có mình đăng ký cho chính quyền địa phương biết, tui là người Hà Nội đến đây, tui muốn ở đây 1 năm tui học, có lý do đảng hoàng, tui lí lịch, chỗ ở tui có đảng hoàng, tui là người tốt như vậy chứ không phải trộm cắp, ăn cướp gì của ai tui đến đây tui trốn, mình đăng ký là có hà.

À, muốn ở suốt đời cũng được, người ta cho mình 1 cái thẻ, nó không cần nhập hộ khẩu này nhưng mà người ta cho suốt đời, các con sẽ ở đây suốt đời, coi như là thường trú ở đây luôn.

(10:11) Bởi vì người Việt Nam muốn ở đâu cũng được thường trú hết, chỉ cần con đăng ký thôi - đăng ký dài hạn người ta sẽ cho phép.

Phật tử: (...)

2- LINH HÔN KHÔNG CÓ

(11:56) **Trưởng lão:** Vì vốn con người nó có 2 cái phần: cái phần *y thức* của chúng ta và cái phần *tưởng thức* của chúng ta. Cho nên cái phần tưởng thức thường thường người ta tưởng

cái linh hồn, chứ sự thật ra nó là tưởng thức. Cái giấc mộng của mấy con, mấy con thấy giấc mộng mấy con tưởng linh hồn của mình biết người này chết này kia chứ gì, không phải đâu.

Cái tưởng thức nó hoạt động, nó thu những cái hình ảnh người chết, nó bối cảnh theo tưởng dục, chiêm bao mấy con trong tưởng thức. Cha mình chết, mình mộng nằm thấy, hay ông bà mình chết, mình thấy trong cái giấc mộng họ vẫn còn sống. Đó là cái tưởng thức của chúng ta nó biến hiện ra cái hình ảnh đó, nó làm ra cái cảnh giới đó chứ không phải là ông bà mình chết mà hiện hồn về.

Mà có khi báo mộng nữa, ví dụ ông bà báo mộng. Có nhiều người báo mộng ngày mai con không được đi, đi như vậy té, tai nạn đó làm cho cái người đó không dám đi nữa mà đi thì thật ra nó xảy ra tai nạn như xe, tai nạn giao thông hoặc... Nó đúng chứ không phải là không đúng. Như vậy cho nên người ta nói ông bà mình linh hiển cho nên báo mộng cho mình biết, chứ sự thật không phải như vậy.

Mà chính cái tưởng của mình nó giao cảm được cái tai nạn, nó không biết làm sao để báo động cho mình. Thứ nhất nó báo động cho mình là hồi hộp, ví dụ nay xảy ra tai nạn thì mình hồi

hộp hoặc là nó giật mí mắt. Các con có nghe giật mí mắt. Có nhiều người cũng tin giật mí mắt, không biết có ai mời đám giỗ không đây, hoặc là có cái chuyện gì đây, mình cứ bán tin, bán nghi vậy thôi nhưng mà cái chuyện nó xảy ra rồi.

À, cái chuyện mí mắt mình giật đúng, có người mời ăn đám giỗ vậy giựt đúng rồi, bởi vì nó giật mắt thì ăn đám giỗ. Mà giật mắt này, cái chuyện xảy ra vừa rồi cái bà này chửi mình tan nát, bả chửi mình không biết.

Nó có cái sự báo động là cái tưởng của con nó giao cảm với việc tương lai của thời gian sắp tới xảy ra, nó báo động cho con qua cái thân của con, qua cái giấc mộng của con cũng như qua cái tưởng.

Cho nên người chết, người ta nghĩ tưởng có linh hồn, không phải đâu! Khi mà mình nghe cái người này nói như vậy đó thì mình cứ nghĩ là ở trong đó khổ rồi này kia, chứ không phải đâu con.

(14:07) Cái từ trường của cái người chết nó vẫn còn, cái người kia dùng cái tưởng đó bắt gặp cái từ trường đó, nó nói lại như mấy người lên đồng nhập cốt, nói lại có cái đúng, có cái sai.

Hễ cái tưởng nó nhập đúng cái phần ý thức

thì nó nói tâm lý.

Còn nó nhập đúng cái tướng của nó thì nó bắt gặp cái từ trường của người thân của mình. Cái nhà con như thế nào, cái lu nước như thế nào, cái bếp như thế nào, cái cửa như thế nào, nó nói không sai. Tức là cái tướng nó giao cảm, chỗ nào nó cũng biết hết, đó là cái tướng. Cho nên mấy cái người gọi là lên đồng nhập cốt, cái tướng nó nhập đúng thì...

Còn cái người mà nhập không được thì nó dùng tâm lý mà nó nói, cho nên nó gạt, không đúng.

Cho nên cái này người ta làm tướng, từ xưa tới giờ người ta làm tướng cho nó là cái linh hồn nhưng mà không phải! Cái tướng của chúng ta làm ra.

Cho nên tất cả những cái này, khi mà chết rồi, vì cái luật của nhân quả: “*Chết đây thì sinh kia*”, chứ không có chờ 49 ngày để cầu siêu, cầu an gì hết. Mình cứ tưởng là cái linh hồn nó còn cho nên người ta mới cầu siêu, cầu an, làm tuần 7 ngày, rồi 21 ngày, rồi 49 ngày, rồi giáp năm, rồi 3 năm mãn tang... Kinh sách Đại thừa nó chia ra, nó làm cho vui bớt cái tình thương của mình khi mà mất người thân. Cách thức theo

kinh, nó là như vậy, nhưng mà sự thật ra cái điều cầu siêu, cầu an là không có.

Khi chết rồi, nó cứ theo cái nghiệp nó tương ứng chứ không còn linh hồn. Cái tướng uẩn, cái ý thức của chúng ta nó bị tiêu diệt hết hoàn toàn. Trong thân chúng ta có 5 uẩn thì nó tiêu diệt không còn cái gì hết.

Nó chỉ còn cái từ trường.

Cũng như bây giờ con ngồi đây các con nói chuyện, cái hình ảnh các con nó lưu lại trong không gian này, nó không phải lưu lại ở chỗ này đâu mà nó lưu lại ở khắp cùng trong hành tinh của chúng ta, chỗ nào cũng có.

(16:08) Cho nên ví dụ như hình ảnh đức Phật, cái hình ảnh của đức Phật ở bên nước Ấn Độ, Ngài xuất gia ngài tu hành như thế nào thế nào, nó bây giờ nó còn nguyên mà ở đất nước Việt Nam vẫn thấy được, chứ không phải qua nước Ấn Độ mới thấy được hình ảnh của Phật ở đó, mà nó ở đây.

Cho nên 1 người mà tu có Tam Minh rồi, người ta dùng Thiên Nhãn Minh, người ta thấy được hình ảnh của đức Phật, hồi còn là 1 cái người thái tử, xuất gia như thế nào, thế nào, nó đều lưu lại. Cũng như bây giờ các con ngồi đây

mà nếu ngày mai, ngày mốt, 1 tháng sau cái hình ảnh này mấy con đến, Thầy vẫn thấy. Như là có cái máy ảnh, người ta chỉ chụp lại cái thời quá khứ cách 1 tháng, 2 tháng, mấy con ngồi đây chụp lại lấy hình, mọi gương mặt mấy con đều hoàn toàn người ta lấy lại hết. Còn cái lời nói của mấy con thu lại nó không sai, mấy con hỏi Thầy cái gì, Thầy nói gì đều y chang, không khác chỗ nào.

Đó là cái từ trường chứ không phải là cái linh hồn của chúng ta nó lưu xuất, cho nên mấy con bị lầm.

Tất cả những điều mà mấy con trình đều hoàn toàn (...) Mấy con nhớ cái ý thức của mấy con sẽ (...)

Ráng tu, mấy con, xả tâm! Rồi sau này mấy con sẽ biết, chứ còn Thầy giải thích thì mấy con cũng không hiểu nổi đâu. Nhưng mà Thầy nói cái từ trường, cái từ trường mấy con thấy, bây giờ đây là cái cục nam châm chứ gì, đây là cục sắt chứ gì mà nó có cái sức hút, phải không? Cái sức hút của nam châm đó là cái từ trường.

Cho nên cái nghiệp lực của mấy con, mấy con chết mấy con làm cái điều ác, nó trở thành cái nghiệp lực, người ta nói cái nghiệp lực nó tương

ưng với ai thì nó hút cũng như là nam châm, cái từ trường nó hút, cái lực hút đó, các con hiểu chưa. Cho nên nó phóng xuất những cái hình ảnh, phóng xuất những cái hành động thiện ác của nó, nó luôn luôn giữ trong này, tương ứng là nó đi tái sanh, nó không có mất đâu.

(18:12) Cho nên những cái này là khi tu xong rồi người ta thấy đúng là từ xưa tới giờ không hiểu cho nên người ta mới có cái thuyết linh hồn, có cái thuyết thế giới siêu hình, mới có Thần, Thánh, Tiên, Phật, mới Trời, ông Thánh này, ông Thánh kia. Không có!

Chết rồi đều là tiêu tan, đều là tiếp tục tái sanh làm súc vật, làm con người hoặc làm loài động vật, nó không còn... Bởi vì nhân quả mà, nó chi phối liên tục khác để cho mình thọ quả khổ chứ nó không để cho mình đứng yên 1 chỗ: 5, 10 ngày hoặc 49 ngày, hoặc 2 năm, 3 năm đâu. Không bao giờ có chuyện đó đâu! Nhân quả mà, nó liên tục.

Con thấy nó vô thường, nó thay đổi liên tục, bữa nay nó vậy chứ ngày mai thân con nó thay đổi hà, nó thay đổi từng chút, từng chút cho đến khi 5 năm, 10 năm sau mình mới hay là mình già, tóc mình bạc. Còn bây giờ nó thay đổi từng chút, mấy con không biết. Nó đang thay đổi

từng sát na, từng giây từng phút, nó đang thay đổi, cái thân của chúng ta nó thay đổi, cho nên vì vậy đó mà phải ráng tu.

Những điều mà con hỏi, lần lượt rồi có dịp đọc sách Thầy, có dịp Thầy sẽ giải thích, lần lượt mấy con hiểu. Đó là cái thế giới mà từ lâu tới giờ chúng ta bị ảnh hưởng rất lớn, từ tổ tiên ông bà, nhiều tôn giáo đã truyền cho chúng ta tư tưởng về thế giới siêu hình, về linh hồn. Cho nên không phải 1 phút, 1 giây mà nói được, Thầy nói “*tưởng*” cho các con ráng hình dung được, để rồi lần lượt mấy con tự (...)

Phật tử: (...từ trường còn...)

(20:07) **Trưởng lão:** Còn chú con, bởi vì cái từ trường nó còn chú đâu có mất đâu. Cái cục nam châm nó hút cái cục sắt, nó hút hoài, nó còn hoài, con hiểu không? Nó tương ứng, nó cũng còn hút hoài hoài, nó đâu có phải là nó hết, nó mất đâu.

Cho nên tại sao đức Phật đã chết, mất, vào Niết Bàn rồi mà từ trường còn xuất ra, nó còn hoài. Lẽ ra nó đã vào Niết Bàn thì mất luôn hết thì giờ mình làm sao tìm, phải không? Cái này nó còn hoài nó không mất, cái hình ảnh này kia nó còn hoài. Nói cái từ trường thì nó không bao

giờ biến mất, vì nó là sức hút. Trừ ra cái nam châm này nó hết hút. Mà bây giờ cái hút nó còn hoài.

Bởi vì con thấy người ta tham, sân, si thì nó hút quá trời mà, cái lực nó hút quá mà. Ai cũng tham, sân, si thì nó phải hút chứ sao. Các con thấy nó hút hoài làm sao mà nó hết được. Mà cái hình ảnh đức Phật ngày xưa nó còn tham, sân, si thì nó còn cái lực hút này chứ làm sao nó hết được, nó hút. Mà đức Phật đã nhập Niết Bàn rồi, đã không còn tái sinh luân hồi nhưng mà từ trường hồi đức Phật đi tu thì chưa hết tham, sân, si mà thì cái hình ảnh phải còn cho nên Thầy mới thấy cái mặt thật chứ còn cỡ nó đi mất thì biết Phật ra sao đây?

Cứ nhìn tượng mập như thế này! Thôi trời đất ơi! Phật gì mà mập quá trời như thế này!? Tu hành sao mập quá vậy! Nó sai! Do người ta tưởng tượng ra.

Rồi ông Phật ông cạo tóc, chứ ông dạy học trò cạo đầu mà ông lại để tóc quấn queo như thế này? Trời đất ơi! Thầy khác mà đệ tử thì làm sao đệ tử cạo tóc. “Cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa”, Ông Phật đã dạy vậy rồi. Mình là Thầy của các vị Tỳ kheo rồi mà bây giờ mình không cạo tóc bảo nó cạo tóc nó chịu không? Phật để tóc thì tui

cũng phải để tóc chứ làm sao Phật bảo tui cạo tóc, có phải không?

Cho nên có 1 câu chuyện mà đức Phật ngồi trong 1 khu rừng tu với chúng Tỷ kheo trong đó, trong cái mùa an cư kiết hạ thì cư sĩ phải mang cơm đến nơi họ phát cho từng vị tu sĩ chứ không phải là... Còn trong mùa an cư là quý thầy không đi nữa đâu, thì do đó mà nghe tiếng chân soạt soạt thì khi đó Phật đang trùm kín cái đầu của mình nghe tiếng chân soạt soạt mới gỡ cái y ra, đưa cái bát để cho cư sĩ rót đồ ăn vô thì cái người cư sĩ nói: "*À, đây là Gotama*" - Gotama tức là đức Phật. Do đó mới thấy cái đầu trọc của ông, bởi vì lâu nay cái bài kinh nói đức Phật đầu trọc chứ rõ ràng đâu có quấn queo như vậy đâu.

(22:35) Thì bây giờ ông Phật để đầu quấn queo nó sai mất rồi, không được. Cho nên có những cái sai mà bây giờ chúng ta cứ chấp nhận cái sai. Từ cái hình ảnh của đức Phật đã sai mà giờ không có làm sao sửa nổi. Rồi bây giờ trong thư viện của Anh quốc mới đưa ra cái hình mà bảo rằng ông Phú Lâu Na đã vẽ đức Phật còn đang tu là 1 vị Bà la môn, đeo 1 chiếc khâu ở tai và trên đầu thì râu ria. Sự thật ra đức Phật "*cạo bỏ râu tóc*" mà làm sao ông Phật không "*cạo bỏ râu tóc*" mà còn đeo chi cái khâu nữa thì như

thế này sai pháp Phật rồi, như vậy cái hình này đâu phải hình Phật. Ta thấy cái hình dáng đó là ta biết phạm giới luật rồi, không đúng lời Phật dạy. Ông Phật là cái người gương hạnh, mình phải dạy cái đó mình phải làm trước chứ.

Cũng như Thầy giờ dạy mấy con sống trong giới không ăn phi thời mà Thầy ăn phi thời, bảo mấy con ăn 1 bữa được sao, có phải không? Thầy phải làm gương chứ. Do đó Thầy biết những hình ảnh đó đều là những hình ảnh giả thôi. Cũng nói được trong cái thư viện của Anh quốc đã để lại những hình ảnh quá xưa thì sự thật ra cũng là cái bịa của người ta thôi chứ không phải.

Giới luật Phật còn, kinh sách Phật còn, lời dạy của đức Phật còn đó mà dám bịa ra cái hình ảnh mà đức Phật, làm cho người ta in ra mọi cái hình ảnh đem về thờ, người ta tưởng đó là thật. Bởi vì đó là 1 vĩ nhân, 1 ân nhân của nhân loại mà làm sao họ không tin mấy con. Người ta nghe nói hình ảnh của Phật là người ta quý trọng vô cùng.

(24:20) Mà hiện giờ 1 mình Thầy làm sao mà Thầy thu lại cái hình của đức Phật thật mà Thầy nói được. Chứ bây giờ Thầy nói, chừng 5, 10 người mà tu chứng quả Alahán rồi coi, Thầy

thấy vậy, con tu chúng cũng thấy vậy, mọi người tu chúng cũng thấy vậy, chúng ta sẽ vẽ lại hình đức Phật ngày xưa - ân nhân của chúng ta mà. Làm gì mà chúng ta để quên cái hình ảnh này được, mà hình ảnh nó còn lưu lại chứ đâu phải mất đâu, coi thử coi hình ảnh đó như thế nào. Các con thấy bây giờ Thầy chỉ mong các con tu làm sao vẽ lại được rồi chúng ta mới thật sự thấy, qua cái từ trường đó (...)

3- BỀN CHÍ NHẮC TÂM

Phật tử: (...)

(25:05)**Trưởng lão:** Rồi Thầy sẽ in sách cho mấy con đọc. Đó cũng là cái duyên mấy con, nếu không có cô ấy thì mấy con cũng không biết Thầy đâu. Cái duyên thì nó ở đâu không biết nhưng nhờ duyên thì nó sẽ gặp nhau. Lần lượt rồi mấy con gặp nhau hết. Bởi vậy Phật pháp phải dựng lại, dựng lại để đem lại lợi ích. Rốt cuộc rồi mọi người sẽ gặp nhau trên cái điểm chung, điểm đạo đức, chỉ có vậy thôi.

Phật tử: (...)

Trưởng lão: Con bảo: “*Cái tâm quay vô đừng có bung ra ngoài nữa!*”, mà giờ nó còn quay ra thì con bảo: “*Quay vô không có được ra ngoài nữa!*”. Con nhắc rứt thời gian sau nó có đủ cái

lực, con nhắc cái nó quay vô luôn.

Bây giờ thì nó cứ lôi ra, lôi vô, nó không chịu. Mình cứ nhắc, phương pháp tác ý là phương pháp làm cho nó rời ra, nó không được bám ra ngoài. Cứ bền chí. Cũng như cái thọ của mình, cái đau trên thân của mình, coi vậy chứ bền chí mình vẫn có thể đuổi nó được mấy con. Một lần tác ý, 2 lần chưa được, phải bền chí. Cái gì mình kiên trì bền chí thì... cái phương pháp của Phật mà bền chí tập luyện sẽ đạt được kết quả.

Phật tử: (...)

Trưởng lão: Thì cái đó tùy theo đặc tướng của con. Ví dụ như 1 cái câu gì đó, con sẽ hỏi riêng về phần này. Bây giờ Thầy dạy chung, mọi người nghe chung thì áp dụng nó trật đi. Riêng với con thì con hỏi riêng Thầy, bây giờ cái trạng thái đó, con có cái trạng thái, còn mấy người ta không có trạng thái đó, Thầy nói người ta nghe rồi, người ta thấy không đúng đặc tướng. Còn cái chung chung là Thầy sẽ dạy con "*tâm bất động, thanh thản, an lạc, vô sự*" thôi. Còn riêng thì phải nhấn mạnh ngay cái chỗ cá nhân riêng mình. Khi mà học riêng Thầy sẽ dạy cho trạng thái đó để hiểu, cụ thể thực tế nữa. Thầy dạy theo đặc tướng mà.

Phật tử: (...)

(28:01) **Trưởng lão:** Được, cứ tập. Có việc gì cứ báo Thầy, Thầy ở đây mà có gì đâu mà sợ, có gì cứ báo... Đâu có xa lắm đâu. Về nhà 3, 4 ...

Phật tử: (...)

Trưởng lão: Con phải nhiếp tâm, xả tâm theo...

Phật tử: (...)

Trưởng lão: Không cần tu. Bốn cái đó mình tu đã nhuần nhuyễn. Bây giờ mình qua giai đoạn xả tâm. Khi mà thọ Bát Quan Trai, cứ giữ xả tâm mình tu. Không tu thêm 4 cái pháp kia nữa.

Trừ ra khi nào có hôn trầm, thùỵ miên thì sử dụng, áp dụng vô thôi, còn không thì đừng áp dụng. Chỉ xả tâm thôi. Cho nên càng tu thì càng đi tới chứ đâu cứ giậm chân hoài, mấy pháp đó hoài thì chừng nào tới. Pháp của Phật 37 phẩm trợ đạo, 37 pháp tu. Cho nên mình tu 1 thời gian pháp này thuần thục rồi thì mình tiến tới tu pháp khác. Thầy dạy các con cứ tiến dần tới các pháp mới không hà, không phải pháp cũ. Thầy thấy được cái chỗ này rồi dẫn dắt con tới cái pháp mới không. Để rồi mấy con thực hiện cho

đúng là xả tâm rất ráo.

Thôi bây giờ còn gì hỏi, không thì Thầy về.

Mấy con ráng, có duyên...

Mấy con còn về thành phố nữa phải không?

Phật tử: (...)

Trưởng lão: Ở đây có nhà đủ mấy con. Mỗi đứa phải tập ở riêng 1 cái nhà, không có được ở chung, ngồi riêng 1 mình.

Nếu mà sợ ma thì ngồi đó mà gõ người lên: “*Có ma gì đâu mà sợ!*”, các con sẽ hết sợ ma. Mọi người nhà gần bên, ma có đâu mà sợ.

Phật tử: Thưa Thầy cho tụi con thăm Tu viện.

(30:10) **Trưởng lão:** Rồi, chừng nào mấy con sắp về Thầy sẽ đưa vào trong đó thăm Tu viện.

Cũng như mai mấy con về, hôm nay Thầy sẽ dẫn mấy con đi thăm hết cái Tu viện, các con sẽ thăm các khu vực trong đó, thăm Tu viện cho biết Tu viện, 150 mấy cái thất chứ đâu ít đâu, 150 mấy cái nhà nhỏ nhỏ như thế này...

(32:27) Cứ cái kiểu này phải mua đất cất thêm, bây giờ ít chứ sau này đông lắm, sau

thành cái làng Nguyên Thủy luôn đó chứ.

Phật tử: Thưa Thầy sau khi con về nhà, hoàn cảnh con ở xa, mới đầu con tu tập như thế nào?

Trưởng lão: À, mới đầu con sẽ tu cái tập thọ Bát Quan Trai đó con, bốn cái pháp: Đi kinh hành- Chánh Niệm tỉnh giác, rồi tu Định Vô Lậu- quán xét tư duy, suy nghĩ hoặc đọc kinh sách để mình triển khai cái tri kiến của mình đó là Định Vô Lậu, rồi Định Niệm Hơi Thở tập cho nó quen dần với những hơi thở, rồi Định Thân Hành Niệm mình đi trên pháp Thân Hành Niệm. Đó là những cái pháp con cần tu tập khi Thọ Bát Quan Trai. Phải tu tập mấy cái căn bản của mấy con, mới vào tu tập cho nó quen với cái pháp đó.

Rồi sau này khi xả tâm, có cái chướng ngại nào đó thì mình áp dụng vào cái pháp mình đã tu ở trên thọ Bát Quan Trai để mình phá những cái chướng ngại đó.

Chứ còn mình không biết, mình vô mình tu xả tâm, rồi đến kỳ gặp chướng ngại mình không biết lấy cái pháp nào để phá nó đây thì coi như là mình chưa có qua cái lớp cơ bản. Có lớp cơ bản cho nên khi mình lên cao mình gặp nó, gặp

chướng ngại gì đó mình lấy cái pháp đó mình phá, đem lại cái sự bất động, cho tâm mình thanh thản.

Cho nên mình phải tu trong Bát Quan Trai, mấy chị em đã tu Bát Quan Trai quen rồi hướng dẫn nhau tu tập được. Thọ Bát Quan Trai, có 4 pháp tu mấy con.

Sau này Thầy sẽ mở cái khóa thọ Bát Quan Trai, rồi bắt đầu Thầy vô dạy mấy con cách thức đi kinh hành như thế nào, để tỉnh giác làm sao, rồi quán vô lậu như thế nào, còn bây giờ thì chưa có cái lớp vì chưa có mở thôi.

Thì con hỏi chị em, người nào biết tu, dạy cho mình tập trước, vậy nghe con. Đợi Thầy mở cái khóa tu rồi chừng đó Thầy cho biết cái ngày nào, giờ nào đó tu thì mấy con sẽ lên đó..

Thôi, mấy con xá Thầy thôi. (34:49)

HẾT BẢNG

ĐẠO ĐỨC

NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ 03

NHÌN ĐỜI BẰNG ĐÔI MẮT NHÂN QUẢ

1- NHÌN ĐỜI BẰNG CON MẮT NHÂN QUẢ

(00:00) **Trưởng lão:** Nhưng trước khi để trả lời những câu hỏi của Chơn Huệ thì Thầy sẽ nhắc lại có một cái điều mà hầu như là Thầy rất là tha thiết, mong cho có một cái ngày nào đó để được rảnh rang mà mình ghi lại cái Đạo đức nhân quả, để hầu giúp cho con người ở trên cái thế gian này để thoát ra cái cảnh khổ của cái nội tâm của họ, và họ tạo được cái nhân lành để tạo cái quả phước họ sẽ hưởng.

Nhưng vì không có cái thời gian, vì hiện giờ thấy những người mà tu theo đạo Phật nó có những cái sai, cái lầm lạc mà không ngay cái chỗ sai lầm lạc này để sửa đổi mà đi giảng cái Đạo đức nhân quả thì nó lại xa lìa cái thực tế của những vị tu sĩ. Cho nên Thầy chỉ mong ngày nào đó, có một cái dịp mà Thầy sẽ soạn lại cái giáo trình cái Đạo đức nhân quả, cái đạo đức mà mình không làm khổ ai mà cũng không làm

khổ mình, cái đạo đức thật là tuyệt vời của đạo Phật. Phật đã khám phá ra được cái đạo đức đó nhưng người ta không triển khai nổi cái đạo đức đó, để giúp cho con người thoát ra cảnh khổ.

Nói chung con người sanh ra trong cái cuộc đời này chắc chắn ai cũng chịu khổ, có ai là người không chịu khổ. Cho nên nhiều khi người ta đặt cái câu hỏi: *“Con người từ đâu sanh ra, chết rồi đi về đâu, sống để làm gì?”* Ở trong thế gian này chỉ một trăm năm rồi cứ mãi tiếp diễn từ cái thân một trăm năm này hoặc sáu mươi, bảy mươi năm rồi lại chết, rồi lại tiếp tục nữa và cứ như vậy để làm gì, có ích lợi gì mà cứ mãi lăn lộn trong cái luân hồi như vậy?

Ở đây thì Thầy chỉ trả lời qua một người Phật tử có cái tâm trạng đau buồn. Khi hiểu được cái tâm trạng đó thì Thầy có lấy một vài khía cạnh nhỏ của Đạo đức nhân quả mà có lời khuyên cũng như Thầy khuyên chung các thầy và các con ở đây.

(02:17) Đây là cái bài mà Thầy khuyên đây:

“Con người từ nhân quả, sống trong nhân quả, chết về nhân quả.”

Nếu mà đọc cái câu như vậy thì người ta rất là khó hiểu, nếu mà không có Thầy dạy giảng ra

thì rất khó hiểu.

Con người từ nhân quả sanh ra. Vậy thì chúng ta biết từ nhân quả sanh ra là như thế nào mà sanh ra? Nhân quả thì chúng ta biết rằng cái đường đi của nhân quả nó sẽ diễn biến ở trong cái thân hành, khẩu hành và ý hành. Cái ý hành là cái ý mình khởi mình muốn, ham muốn cái này, ham muốn cái kia đó là ý hành. Còn cái khẩu hành là cái lời nói mình nói ra và cái thân hành là cái hành động làm của mình. Đó là từ ba cái chỗ đó là cái con đường, diễn biến cái con đường hành động, con đường của nhân quả đi. Cho nên nói rằng con người từ nhân quả, thực sự chúng ta chết đi rồi không còn có gì hết, hoàn toàn do từ nhân quả sanh ra.

Nếu cha mẹ chúng ta không có một cái hành động vô minh trong cái tình ái thì hai người này làm sao mà kết duyên, rồi làm sao mà ở với nhau mới sanh chúng ta ra? Do hành động vô minh đó, tưởng đó là cái hạnh phúc không ngờ đó là một cái hành động vô minh. Cho nên Phật nói vô minh mới sanh hành. Do cái sự vô minh không hiểu, tưởng là ái dục là một cái hạnh phúc. Cho nên họ mới tìm đến nhau để rồi gặp nhau, họ mới có hành động sai lạc đó để đem ra cái nỗi khổ của con người. Từ đó mới là có

cái hành động vô minh sanh hành, do cái hành động sai đó, nó mới có cái thức. Thấy không? Do đó nó mới có cái thức chứ không phải cái thần thức nó đã có sẵn ở đâu nó chui vào đó để mà đầu thai.

(04:03) Cho nên do cái hành động vô minh của cha mẹ mình mới có mình đây. Nếu cha mẹ mình mà sáng suốt thông minh biết chỗ ái dục đó là khổ, họ chấm dứt ngay thì làm sao có chúng ta đây? Làm sao có nhân quả tiếp tục mà để có chúng ta? Thì từ đó con người sẽ tái sanh bằng cách nào? Bằng cách hóa sanh chứ không phải bằng cách ở chỗ nhân quả.

Đó thì hôm nay Thầy nói để chúng ta biết rằng con người từ nhân quả sanh. Rõ ràng là hành động do vô minh chúng ta tham dục, tham ái cho nên nó mới sanh chúng ta chứ còn không có tham dục, tham ái làm sao sanh chúng ta được? Thì cái hành động, cái sự không hiểu biết gọi là vô minh. Do cái sự vô minh đó không biết nên mới lầm chấp cho nên vì vậy mới chạy theo, cho đó là hạnh phúc nhưng cuối cùng lại sanh ra một người thứ hai, thứ ba, thứ tư đều là thọ khổ. Chúng ta sanh ra làm người chúng ta thấy có vui không? Mà tại sao cha mẹ lại sanh bao nhiêu người để cho nó khổ như thế này? Sao lại

không chấm dứt cái nỗi khổ đó đi? Lại còn ham muốn làm gì để cho khổ cả bao nhiêu người? Có đứa con nào mà sanh ra đời mà nó nói tui hạnh phúc, tui sanh ở thiên đàng đâu? Đều không có.

Đó thì ở đây Thầy đại khái để chúng ta thấy con người từ nhân quả sanh ra đó. Cho nên Thập nhị nhân duyên rất rõ ràng.

Giờ Thầy nhắc lại hầu hết là các thầy giảng về Thập nhị nhân duyên chia làm ba thời gian. Thời gian từ quá khứ, rồi cái thời gian hiện tại và cái thời gian tương lai. Mười hai nhân duyên này chia làm ba thời như vậy là mấy người đó giảng kinh pháp, Phật pháp không thông suốt. Mà hầu hết Thầy thấy các cái bảng mà giảng về Thập nhị nhân duyên đều là chia ba thời hết.

Mười hai nhân duyên nó hợp lại để nó thành cái thân của chúng ta, nó không phải ở trong ba thời đâu mà ngay trong hiện tại này. Mười hai nhân duyên xác định cho chúng ta biết rằng cái cuộc sống của chúng ta giống như là cái thân ngũ uẩn. Bởi vì ngũ duyên là ngũ uẩn mà Thập nhị nhân duyên là mười hai nhân duyên. Mà hai mươi một duyên có bài kinh dạy hai mươi một duyên, hai mươi ba duyên nữa chứ không phải là có Thập nhị nhân duyên không.

Cho nên trong kinh đức Phật dạy chúng ta là do duyên hợp, mà bây giờ duyên hợp nó mới trở thành ra cái thế giới khổ. Đó là cái nhân duyên.

(06:09) Vì vậy mà cái sự giảng về Thập nhị nhân duyên hầu hết là các nhà học giả đều là giảng sai hết, đã chia cắt nó ra. Cho nên không thấy cái câu đức Phật nói: “*Sanh đã tận, phạm hạnh mới xong*”. Người ta chia cái *Sanh* với cái *Lão*, *Bệnh* là cho nó ở cái vị lai chứ không phải ở trong hiện tại. Mà chính trong hiện tại mà nếu mà cái đời sống của chúng ta, *Sanh* là cái đời sống mà họ nghĩ là cái sanh tử rồi, thì đó đó là cái sai của họ. Cho nên vì vậy mà cái duyên *Sanh* mà đoạn dứt thì mình mới chấm dứt được cái *Bệnh*, *Tử*. Còn bây giờ người ta đứng ở trên cái vô minh, người ta đứng ở chỗ *Vô minh* để người ta đi tìm cái *Minh*, để người ta phá cái *Vô minh* đi để người ta giải quyết tất cả những duyên khác thì cái này nó không đúng con đường của Phật pháp.

Phật pháp nói ngay vô đầu, một cái người mà “*cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa sống không gia đình, không nhà cửa*”. Rõ ràng là cái người muốn đi theo đạo Phật là đã duyên *Sanh* đã đoạn đó. Sống không gia đình, không nhà cửa

nghĩa là sống không có bà con, không có người thân. Không gia đình nghĩa là không có vợ con đâu, mà không gia đình có nghĩa là cắt đứt tất cả những cái Ái kiết sử. Ái kiết sử tức là cha mẹ, anh em, chị em cắt đứt hết, hoàn toàn không còn thương nhớ, không còn gì nữa hết, bình thường như những người xa lạ khác như vậy. Chứ không có thấy cái gì đó là của mình, là con của mình, là vợ của mình, là cha của mình, là mẹ của mình nữa thì như vậy mới gọi là không gia đình. Không nhà cửa là không của cải tài sản. Bởi vì cái người tu sĩ “*đắp áo cà sa, cạo bỏ râu tóc*” có nghĩa là đức Phật nói làm cho mình xấu đi, không có còn làm cho mình đẹp nữa. Sống không gia đình tức là không có nhà cửa, không anh em, không có ruột thịt ai hết. Hoàn toàn bơ vơ, cô đơn, một mình mình là sống không gia đình. Sống không nhà cửa là không có của cải, có nhà cửa mới có của cải, không nhà cửa thì lấy đâu mà đứt của cải vô đó.

Và cái đoạn kinh đó để chỉ cho chúng ta là “*Sanh đã tận*”. Một cái người mà “*Sanh đã tận thì Phạm hạnh mới xong*”, cho nên giới luật đức hạnh mới có trọn vẹn. Còn cái người mà *Sanh* không tận thì không thể nào giữ trọn được.

(08:18) Đó là giải thích về cái phân mà con người từ nhân quả sanh ra. Đó thì chúng ta mới thấy, đây Thầy mới nhắc lại vì từ nhân quả sanh ra thì chúng ta mới nói: “*Vô minh sanh Hành, Hành sanh Thức*” đó, bắt đầu người ta mới có con người đó. Vì vậy bây giờ chúng ta mới thấy rõ.

Và giờ chúng ta đang sống, sống trong nhân quả. Cái câu kệ:

“Con người sanh ra từ nhân quả, sống trong nhân quả, chết về nhân quả”.

Vậy thì chúng ta sống trong nhân quả, chúng ta có thấy nhân quả không. Hằng ngày nói ra, hằng ngày hành động, hằng ngày suy nghĩ - những cái điều mà suy nghĩ thiện hay ác trong đầu chúng ta đều là nhân quả hết. Nhân thiện hay hoặc là nhân ác, quả thiện hay quả ác nó tiếp diễn cho chúng ta thấy rất rõ. Nếu thiện thì chúng ta vui mừng, thích thú, thương yêu còn ác thì chúng ta thọ lấy cái quả buồn khổ, rầu rĩ, đói khát, rách rưới, bệnh tật, đủ cách tai nạn này tai nạn khác. Đó là những cách đó gọi là quả.

Cho nên chúng ta đang sống ở trong cái nhân quả, hằng ngày chúng ta diễn biến những

cái nhân mới mà thọ những cái quả kế tiếp đó của những hành động đó chứ đâu có gì khác hơn. Mình chửi người, thì vừa chửi người thì lời nói của chúng ta thoát ra thì ngay đó người ta tức giận người ta chửi lại mình, người ta đánh mình thì đó là quả. Rồi mình giận mình tức, mình chửi người ta, người ta tức quá người ta lại đập mình thì cả hai đều đi nằm nhà thương hoặc chết rồi đi tù tội. Đó là những diễn biến của nhân quả để tiếp tục giữa hai người.

Thì chúng ta thấy rõ trong gia đình cũng vậy: cha mẹ, anh em, chị em,.. cũng vậy cãi cọ nhau cũng đều là diễn biến của nhân quả. Đời trước đã vay nhau đời nay sanh ra gặp nhau ở trong cái môi trường như thế này để vay trả nhau cho hết. Thế mà mọi sự xảy ra thì mình lại vay thêm, vừa trả mà vừa vay, nhiều khi vay còn nhiều hơn nữa để làm gì, để luôn luôn đời chúng ta quá khổ, càng khổ.

(10:16) Đó thì chúng ta đang sống ở trong nhân quả của chúng ta, rồi chết đi về nhân quả. Khi tất cả những cái diễn biến ở trong nhân quả, cuộc sống của chúng ta để lại cái môi trường nhân quả cho nên chúng ta phải trả cho nhân quả chứ sao. Vì vậy mà chúng ta chết thì về nhân quả, vì hành động nhân quả nên phải về

nhân quả, đâu có chạy theo khỏi về nhân quả đâu. Cho nên khi bỏ thân này thì nó phải có cái nghiệp lực của nhân quả đó, thiện thì nó thúc đẩy chúng ta hướng vào cái phước, mà ác thì nó hướng chúng ta vào cái cảnh giới sanh ra làm cho cuộc sống quá vất vả cực khổ, nghèo đói hoặc là thành những loài chúng sanh, bàng sanh rất là khổ đau.

Cho nên ở đây mấy câu đầu, Thầy chỉ diễn tả sơ cho chúng ta biết là cuộc sống của con người từ sanh ra thì nhân quả, ở trong nhân quả sanh ra, rồi sống trong nhân quả, rồi chết về nhân quả. Khi mà chúng ta bỏ thân này thì cái duyên nghiệp thì nó sẽ đi ngay vào cái, người ta gọi là cận tử nghiệp đó. Cái cảnh cận tử nghiệp đó nó hiện ra tức là cái nghiệp lực cuối cùng để mà đưa chúng ta đi vào cái nhân quả để tiếp tục tái sanh.

Thì chúng ta thấy rõ ràng con người chỉ diễn biến ở trong ba cái hành động đó trong một cuộc sống của con người để mà khổ, vui có vậy thôi, có gì đâu mà quý.

Cho nên cái câu kế để chúng ta thấy rõ ràng hơn nữa, ở đời ai cũng tự làm khổ mình, khổ người là tự mở cửa địa ngục cho mình. Nghĩa là mình nói một lời nói, người khác nói một lời

nói, rồi hai người cãi cọ nhau thì tức là mở cửa địa ngục cho mình bước và người kia bước theo xuống mà không biết. Đó là những người vô minh, nghĩa là những người không sáng suốt, không có thấy cái địa ngục. Không nghĩa là chúng ta mở cửa địa ngục là chúng ta đi xuống lòng đất này, ở dưới đó có Diêm Vương, nó có quỷ sứ, ngưu đầu mã diện gì đó. Thực sự ra cái địa ngục mà đức Phật đã chỉ cho chúng ta biết là ngay cái tâm giận hờn, đau khổ, phiền toái của chúng ta, đó là địa ngục.

(12:18) Cho nên chúng ta đã tự một cái lời nói, một cái suy nghĩ trong đầu chúng ta, nó làm cho chúng ta đau khổ, ray rứt, hận thù ở trong lòng thì đó là địa ngục ở trong lòng của chúng ta rồi. Nó đã mở cửa cho chúng ta bước vào rồi, nó đang hành hạ chúng ta, nó đang đâm giết chúng ta từng phút, từng giây đó.

Đó là những người vô minh sống theo tự ngã nghĩa là mình biết có cái ngã của mình thôi, đó là mình sống theo tự ngã, không thấy được đâu là chơn hạnh phúc, đâu là giả hạnh phúc. Nghĩa là mình chạy theo cái giả hạnh phúc mà mình tưởng là chơn, cho nên càng chạy theo nó thì mình càng thấy khổ đau, khổ đau mãi. Mình không thấy cái chơn hạnh phúc như thế nào,

mà mình cứ chạy mãi mình tưởng là cái chơn hạnh phúc, đầu ngờ đó là cái giả hạnh phúc.

“Đòi người thường bỏ môi bất bóng vì thế phải chịu nhiều đau khổ.”

Mình tưởng cái bóng hạnh phúc đó, mình thấy cái hạnh phúc đó, mình ước ao để làm được cái đó nhưng mình chạy tới thì cái bóng là cái bóng chứ không thể nào cái thực. Cho nên vừa đây chớp được cái hạnh phúc thì nó lại là một cái cuộc đau khổ. Cho nên cái môi giải thoát mà chúng ta không thấy, nó gần bên mình mà cứ nhìn cái bóng, cái bóng đó tưởng là hạnh phúc, tưởng là an vui, để nắm cái mùi đó, để cho biết ngon ngọt của cái mùi đó nhưng không ngờ đó là cái bóng, không thể nào nắm được cái mùi hạnh phúc đó được.

“Từ nhân quả sanh ra nên mang thân này phải chịu luật nhân quả.”

Nghĩa là mình ở trong nhân quả, tức là cái hành động nhân quả đó sanh mình ra, nên cái thân mình là cái thân nhân quả rồi, cho nên mình phải chịu cái luật của nhân quả. Cho nên vì vậy mà có cái thân người thì phải thọ khổ, thọ vui hoặc là cho người ta thọ ba cái thọ: vui, khổ, hoặc là không khổ, không vui. Đó là ba cái

thọ của nó, nó cho người ta sống ở trong ba cái thọ đó.

2- BUÔNG BỎ ĐỂ GIẢI THOÁT

(14:15) Do cái chỗ mà cái luật nhân quả nó chi phối như vậy đó, cho nên chúng ta điên đảo, chúng ta cứ tìm cái thọ lạc, đi tìm cái thọ lạc mà sợ hãi cái thọ khổ.

“Vậy mà mọi người điên đảo lầm chấp ngã và ngã sở”.

Ngã là cái gì? Là thân, là tâm, là cái thọ của mình, là cái biết của mình cho nó ngã. Còn ngã sở là những vật xung quanh nó, bà con ruột thịt, anh em, dòng họ của mình, đó là ngã sở. Những cái bàn, cái ghế, cái tủ, cái gương đều là ngã sở, cái vật xung quanh mình đều là ngã sở. Vì vậy mà mất một cái vật đó thì mình thương tiếc. Ví dụ như cha mẹ mình chết thì mình thương tiếc, mình khóc lóc, mình thấy như mất cha mất mẹ, mình đau khổ. Đó là mình mất cái ngã sở. Như vậy mình thấy rõ ràng những cái này đều là một cái giả tạo, nó không có thật, mà mình khi mà thấy chết, thấy mất đi thì mình tiếc, mình thương, mình đau khổ. Đó là mình điên đảo.

Cho nên ở đây Thầy nói mọi người điên đảo lầm chấp. Thầy thấy rằng có người mẹ nào, có

người con mà mẹ chết mà không khóc bao giờ, thực ra họ điên đảo vô cùng. Trong thời đức Phật có một số Tỷ kheo tu theo đức Phật nhưng chưa đạt thành, khi đức Phật tịch, quý vị đó khóc than, kể lể vô cùng. Đó là những người còn tâm trạng thế gian, còn ngã sở cho nên chưa có bỏ cái ngã sở. Vì thế phải chịu nhiều khổ đau và lăn lộn mãi trong sanh tử luân hồi do cái chỗ chấp ngã và ngã sở này. Vì thế mà họ phải chịu nhiều cái sự khổ đau trong cuộc đời của họ. Và luôn luôn đời này đến kiếp khác, họ luân hồi mãi, không bao giờ mà xả ra.

Đây là lời khuyên của Thầy:

“Hãy buông xuống, buông xuống sạch. Hãy từ bỏ và xa lìa hết mọi pháp để tự cứu mình ra khỏi phong ba, bão táp của cuộc sống. Hãy đòi lại quyền làm chủ sanh tử luân hồi. Hãy đoạn dứt nhân quả để chấm dứt tái sanh. Ấy là người trí, người thông minh”.

Nếu chúng ta là người trí, người thông minh thì chúng ta phải bỏ xuống hết. Đời này không có vật gì mà chúng ta chết mà mang theo được hết. Không có vật gì mà quý giá bằng chúng ta làm chủ được sự sống chết của chúng ta.

(16:27) Cho nên chúng ta phải bỏ xuống hết,

bỏ xuống hết từ cha mẹ, anh em, vợ con thân thuộc, bỏ xuống hết. Chúng ta chết họ không cứu chúng ta được, chúng ta chết họ không làm sao được. Chúng ta đau, họ không đau thế chúng ta được. Chúng ta có sự lo lắng, sợ hãi họ cũng không lo lắng sợ hãi cho chúng ta được. Cho nên chúng ta hãy bỏ xuống hết, bỏ xuống hết.

Ở đây Thầy khuyên hãy bỏ xuống, buông xuống hết, buông xuống sạch hết. Từ bỏ hết và xa lìa hết mọi pháp. Mọi pháp đây là chỉ các pháp, pháp đây không phải là Tứ Diệu Đế, Tứ Thánh Định hay hoặc là Tứ Niệm Xứ. Mà pháp ở đây là chỉ cho những cái gì ở xung quanh của chúng ta gọi là ngã sở đó - cha mẹ, anh em, nhà cửa, tiền bạc, của cải, con cháu, tất cả mọi thứ cái vật gì đều là có thể gọi là pháp.

Cho nên Thầy bảo phải xa lìa hết mọi pháp để tự cứu mình, nếu mình xa lìa được còn ba y một bát, sống không nhà, không cửa, không người thân thì mình mới tự cứu mình được.

Chỉ có con đường của đạo Phật, sống như vậy mới có thể thoát ra khỏi cảnh khổ của cuộc đời này.

“Để tự mình cứu ra khỏi phong ba, bão táp của đời sống. Hãy đòi lại quyền làm chủ sanh tử

luân hồi”.

Tức là mình sống mà được như vậy là đòi lại quyền làm chủ.

Còn mình sống mà chưa được như vậy, chưa buông xả thì cái quyền làm chủ đó mình bị cái nhân quả luân hồi này, cái quyền làm chủ đó nó sẽ giao cho cái luật tự nhiên của nhân quả, nó làm chủ chứ chúng ta không làm chủ được.

“Hãy đoạn dứt nhân quả”.

Nghĩa là chấm dứt nhân quả, không có để cho nhân quả diễn biến. Thí dụ như cái tâm mình ham muốn ăn miếng ăn thì đó là cái nhân quả, cái nghiệp nhân quả nó thúc đẩy chúng ta ham muốn cái đó, do đó chúng ta chấm dứt không có làm theo cái muốn đó được. Vì vậy chúng ta sẽ chấm dứt tái sinh luân hồi, đó mới là người trí người thông minh.

(18:20) *“Muốn sống cuộc đời an vui, đầy hạnh phúc thì hãy nhìn đời bằng đôi mắt nhân quả thiện ác”.*

Nghĩa là chúng ta muốn cho đời sống của mình an vui, hạnh phúc thì hãy nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác. Tại sao vậy? Tại sao mình nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác? Vì

thiện là không làm khổ mình, không làm khổ người. Mà ác thì làm không khổ mình thì làm khổ người, hoặc là làm khổ mình, khổ người hoặc làm khổ mình mà người không khổ. Thì đó là chúng ta mới nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác.

“Nếu không vậy đời sống sẽ là địa ngục”.

Nếu mình không có nhìn bằng cái đôi mắt nhân quả thiện ác thì đời sống của mình là địa ngục. Nếu mình không có nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác thì đời sống của mình nó là địa ngục, nó đau khổ không bao giờ hết.

“Từ lâu con và anh chị em con đã điên đảo, tự mở cửa địa ngục để sống trong cảnh đen tối giân hờn, oán ghét v.v... Có ích lợi gì phải không con? Sinh ra làm người vốn đã khổ, khổ vì sanh, già, bệnh, chết”.

Nghĩa là đã sanh, già, bệnh, chết rồi, mình mang cái thân của mình thì có cuộc sống rồi, nó đã khổ rồi. Bây giờ già, cuộc sống của mình giờ cơm không có ăn cũng khổ, áo quần không có mặc cũng khổ rồi. Đó là đơn sơ cho hai cái vậy đã khổ rồi, già cũng khổ, bệnh cũng khổ, chết cũng khổ.

Thế mà chúng ta lại điên đảo, lại còn hơn

thua, lại còn nói lời qua tiếng lại để cho chúng ta đau khổ nhau nữa sao? Đã khổ rồi thế mà còn khổ thêm nữa sao? Thế sao ta lại mê mờ, điên đảo, lại tạo thêm cảnh khổ đau nữa? Thay vì chúng ta phải chấm dứt để chúng ta chiến đấu với những cái khổ mà đã có sẵn: sanh, già, bệnh, chết này. Có đâu bây giờ chúng ta lại tạo thêm những cảnh khổ khác để rồi chúng ta không chấm dứt cái giặc sanh, già, bệnh, chết mà lại còn tạo thêm những sự đau khổ khác thì quá là sự đau khổ.

(20:16) *“Do sống trong nhân quả mà không thấy nhân quả để nhân quả chi phối và sai khiến ta làm mọi điều ác và thien. Tạo nên nhân quả này nối tiếp nhân quả khác, chồng chất lên nhau mọi sự đau khổ. Bởi thế ta phải làm gì bây giờ?”*

Biết nó như vậy rồi bây giờ chúng ta làm gì đây? Xưa đức Phật đã dạy:

- Một: *“Những gì cần dứt bỏ ta hãy dứt bỏ”*. Dứt bỏ để an vui thanh thản. Nghĩa là bây giờ mình thấy cái gì mà cần bỏ thì mình hãy bỏ hết để cho mua lấy một cái tâm hồn an vui, thanh thản, một giá trị tuyệt vời, một cuộc sống không có một cái gì mà mua chác mà đổi được. Sự an vui, thanh thản này chỉ có người biết dứt

bỏ thì mới có thể thanh thân, an vui được.

- Hai: *“Những gì cần trau dồi thì nên trau dồi”*. Trau dồi có nghĩa là để cho thân tâm mình toàn thiện, hay thành thiện. Bây giờ mình thấy nhiều cái nó làm cho mình đau khổ thì biết là ác pháp. Cho nên bây giờ mình trau dồi nó để cho tâm mình trở thành cục đất không còn phiền não, không còn đau khổ nữa thì nó là thành thiện rồi đó.

- Ba: *“Những gì cần tu tập nên tu tập”*. Hồi này là trau dồi, bây giờ tu tập. *“Những gì cần tu tập nên tu tập”*. Tập luyện để thân tâm thấm nhuần trong thiện pháp. Hồi này để cho nó thành thiện, bây giờ tập cho nó thấm nhuần ở trong những cái thiện pháp. Để làm gì? Để cho chúng ta được an vui và thanh thân, an lạc.

- Bốn: *“Những gì cần học tập nên học tập”*. Hiểu biết những điều cần thiết để không còn đau khổ. Nghĩa là cuộc đời chúng ta nhiều khi học nhiều quá mà không cần thiết cho cái sự an vui, thanh thân trong tâm hồn của mình. Cho nên có nhiều người học rất rộng, rất sâu, hiểu rất rộng, rất nhiều mà rồi tâm hồn giải thoát không giải thoát.

(22:08) Thí dụ như bây giờ là một nhà giáo

sư đại học, họ đỗ tiến sĩ. Nhưng tâm hồn họ vẫn đau khổ, họ đau hết những sự khổ đau của bệnh, của cuộc sống của họ, của tuổi già của họ, của khi chết của họ, họ đau có hết. Mặc dù họ học rộng, hiểu xa nhưng họ không có giải quyết được. Cho nên đức Phật khuyên chúng ta cần học những gì mà để chúng ta hiểu biết, để mà chúng ta không còn đau khổ nữa thì cái đó là cần thiết. Trái lại chúng ta không học cái để chúng ta được giải thoát mà chúng ta học những cái ngoài cái vấn đề giải thoát cho tâm hồn chúng ta. Hay hoặc là chúng ta học những cái để chúng ta tạo những cái danh, cái lợi để chúng ta càng khổ đau hơn nữa thì cái đó là hầu hết ai cũng vậy.

“Lời Phật đã dạy, nếu con muốn thoát ra cảnh khổ kiếp sống của con người thì nên theo những lời Phật dạy ấy mà cứu mình. Chúc con thành công mang lại một đời sống an vui thanh thản”.

Đây là cái lời trả lời an ủi của Thầy với một người Phật tử. Đây là cái cuốn tập lát nữa Thầy trả lại cho.

3- PHÒNG SANH ĐÚNG CHÁNH PHÁP

(23:19) **Hỏi:** Xin Thầy chỉ dạy cho con pháp

phóng sanh như thế nào đúng chánh pháp?

Đáp: Dường như là Thầy có trả lời về pháp phóng sanh cho một cái người nào đó hỏi một lần rồi. Chắc có lẽ là thầy Chân Thành hỏi thì phải? Nhưng ở đây thì Thầy cũng sẵn sàng đáp luôn nhưng mỗi lần đáp thì nó có những cái làm chúng ta hiểu rộng ra thêm chứ không gì mà khó hiểu.

Đáp: *“Phóng sanh với lòng từ là luôn luôn lúc nào cũng không làm khổ mình khổ người”.*

Nghĩa là mình phóng sanh với lòng từ là luôn lúc nào mình cũng đừng có làm mình khổ mà cũng đừng có làm người khổ thì đó gọi là phóng sanh. Các con hiểu chưa? Chứ không phải phóng sanh là đi mua chim cá về phóng sanh, mà luôn luôn lúc nào cũng làm cho tâm mình giận hờn, phiền não, đau khổ hết thì cái đó phóng sanh không có lợi ích đâu.

(24:05) Mà phóng sanh tức là với cái lòng từ là mình tránh, mình đừng có làm người ta đau khổ gì và làm chính mình đau khổ. Mình cũng là một chúng sanh, mình đang nhờ cái tâm của mình phóng sanh để cho mình đừng có đau khổ. Các con hiểu điều đó. Khi mà mình giận hờn, mình phiền não, mình đau khổ thì tức là nhờ

có người khác mà phóng sanh cho mình thì ai phóng sanh cho mình được? Chỉ có mình phóng sanh cho mình được thôi, làm cho mình nó sống trở lại, nó đừng có đau khổ nữa. Tức là làm cho mình đừng khổ đau nữa, tức là phóng sanh đó. Với cái lòng từ của mình thì luôn luôn lúc nào cũng không làm khổ mình, khổ người thì đó phóng sanh, và tất cả chúng sanh.

“Phóng sanh với lòng bi là khi nào chúng sanh đang đau khổ”.

Thầy có dạy cái này rồi, đau khổ có duyên gặp mình thì sẵn sàng phóng sanh, không có duyên gặp mình thì không nên đi tìm.

Thí dụ như bây giờ mình chưa có một cái tâm giận hờn, phiền não gì hết thì luôn luôn mình giữ được cái tâm đó gọi là phóng sanh. Phóng sanh được cái tâm của mình, mình làm cho cái tâm mình tiếp tục theo luôn, nó không có phiền não, không có bất toại nguyện gọi là phóng sanh. Nhưng mà khi nó có một sự đau khổ, người ta mắng chửi, nó giận, nó tức, nó làm cho phiền não, nó đau khổ trong lòng nó, thì lúc bấy giờ cái tâm chúng ta như là một con vật bị thương, đau khổ rồi. Thì lúc bây giờ chúng ta phóng sanh với cái lòng bi của ta đối với ta thì chúng ta quán xét suy nghĩ để làm cho tâm

chúng ta đừng khổ sở nữa. Đó là chúng ta phóng sanh lòng bi.

Còn bây giờ chúng ta giữ cái tâm của mình đừng có cho nó xảy ra một cái chuyện gì phiền não đau khổ hết, cẩn thận ý từ từng chút đó gọi là phóng sanh lòng từ. Thầy phân biệt để cho thấy cái chỗ phóng sanh nó đúng ý nghĩa của Phật pháp. Chứ không khéo chúng ta đi ra chợ mua tôm cá phóng sanh, đó là cái hình thức phóng sanh chứ không phải là cái phóng sanh đúng.

(26:06) Vì chính tâm mình đang khổ mà mình không phóng sanh nổi thì mình phóng sanh cái con vật ở ngoài kia thì nó không có lợi ích gì cho mình nhiều ở đây đâu. Nó chỉ có cái là làm cái việc phước thiện để mai kia, một nọ mình có gặp tai nạn gì đó có người cũng phóng sanh mình bằng kiểu đó.

Thì như vậy thì mình không phóng sanh cho mình thì đừng có nghĩ phóng sanh cho kẻ khác vì tất cả chúng sanh đều bị nhân quả ,nghiệp báo đang chi phối vay trả, trả vay. Nghĩa là nói chung mình cũng đang sống trong luật nhân quả cho nên nghe người ta nói một lời nói nào đó, tức là cái nhân họ gieo vào cái lời nói đó, họ làm cho tâm trở thành một cái quả đau khổ

trong đó tức khắc liền. Cho nên mình luôn luôn bị cái luật nhân quả nó chi phối như vậy và tất cả chúng sanh đều như vậy. Mà trong khi mình biết rằng phóng sanh với Tứ Vô Lượng Tâm - từ, bi, hỷ, xả.

Vậy thì phóng sanh như thế nào để cho tâm mình thoát ra cảnh khổ đó mới là thoát khổ. Chứ còn hầu hết một số người dạy phóng sanh thì chắc chắn là dạy chúng ta ra chợ mua chim, cá hoặc rùa trạch hoặc những con vật bị người ta bắt, sắp giết, rồi mình mua mình thả gọi là phóng sanh. Ở đây phóng sanh như vậy nghĩa là cạn lắm, cái ý nghĩa nó cạn lắm, chúng ta cũng làm chó không phải không làm điều đó. Nhưng mà nhiều khi chúng ta làm để biến thành người ta có một cái nghề săn bắn chim hoặc là bắt chim để chờ chúng ta phóng sanh, thì cái chuyện đó càng phóng sanh ra bao nhiêu thì chúng lại bắt vào bấy nhiêu. Tức là coi như thả ra mà bắt cũng như là bắt cóc bỏ đĩa đó. Chúng ta thả đây, lại đằng kia chúng bắt, chúng ta lại thả nữa thì không biết chừng nào mà gọi là hết đau khổ, càng thả ra thì chúng lại bắt lại bấy nhiêu.

“Luật nhân quả do chúng sanh tạo ra vì thế chúng sanh phải gánh chịu. Ta không thể cứu hay giúp chúng sanh được. Chỉ có duyên gặp

nhau trong lúc tai họa, hoạn nạn thì ta không thể làm ngơ mà phải thực hiện tâm bi của mình để phóng sanh”.

(28:07) Đó thì ở đây cái luật nhân quả là tại vì những loài chúng sanh này, loài chim này, rùa, trạch cá tôm đều là do cái nhân quả cho nên chúng mới sanh làm những con vật đó, để mà trả những cái nhân quả. Thì chúng ta đi tìm, đi kiếm chúng để mà mua để mà thả chúng, thả rồi thì cái nhân quả đó chúng có hết không? Chắc chắn không hết.

Chúng bắt lại nữa để mà cho đến khi chúng chết thôi. Bởi vì cái nhân quả chúng đã tạo ra trong cái đời trước thì đời nay chúng phải mang cái thân đó ,phải chịu người ta bắt, rồi người ta chặt đầu, rồi người ta mổ bụng, người ta bỏ lên chảo, người ta chiên, người ta nấu. Thì cái chuyện, cái nhân quả đó thì bây giờ chúng ta làm gì cũng không hết cái nhân quả của chúng sanh đâu.

Cho nên đừng có đi tìm chim, cá mà mua một cách mà không có đúng với chánh pháp như vậy. Mà khi mà chúng ta có cái duyên với chúng sanh đó, với một con chim, một con vật đó, chúng ta đi, có duyên với nhau, đi trên đường đi chúng ta không có nghĩa là có ý đi vô trong chợ

cái chỗ mà bán chim đó, mua chim mà thả. Mà chúng ta đi ngang đó, thấy cái người đó họ ngồi họ bán con chim, mà con chim bị cột trời như thế nào, nó nằm một cách rất là đau khổ. Do cái tình trạng nó quá đau khổ, nó làm động tâm chúng ta, cho nên chúng ta không thể làm ngơ được trước cái cảnh đau khổ đó. Mà chúng ta mua bằng với một cái giá, dù đắt bao nhiêu, đây là cái nhân duyên của mình với cái con vật đó mà, mình đâu có nỡ, cho nên dù đắt bao nhiêu, mình cũng bỏ tiền ra mình mua, mua xong rồi mình đem mình thả con vật đó. Mình biết con vật đó cũng sẽ bị người khác bắt chứ không phải không, hoặc là cái người bắt này họ sẽ bắt lại nhưng mà chúng ta vẫn mua. Vì đối với trước cái cảnh khổ của người khác mình không có làm ngơ, con vật mà trước cảnh khổ đó mình không có làm ngơ.

Nhưng ta đừng đi kiếm cái khổ đau đó của loài vật, nếu mà ta đi kiếm thì biết bao nhiêu cái khổ đau của loài vật, biết bao nhiêu con vật đang khổ đau. Cũng như bây giờ ta đi kiếm người nghèo đói để mà cho người nghèo đói thì bây giờ chúng ta đi kiếm thì biết bao nhiêu người. Chúng ta làm bao nhiêu tiền mà cứu giúp họ cho hết.

(30:11) Đó là cái luật nhân quả của họ, cho nên chúng ta làm sao mà giải quyết được hết cái này. Trừ ra chính bản thân họ họ phải giải quyết nhân quả của họ thì họ mới có đầy đủ cơm ăn áo mặc, họ không có đói. Chứ chúng ta không có giải quyết được cái nhân quả cho ai hết đâu. Vì vậy mà trước mặt chúng ta gặp cảnh khổ thì chúng ta mua mà thả chứ đừng có nghĩ đi kiếm. Bây giờ cha mẹ của mình ở nhà đau, thôi mình ra chợ coi chim cá gì đó mua một mớ về thả nó rồi hồi hướng cho cha mẹ mình. Điều đó là điều sai.

Luật nhân quả của cha mẹ mình là làm một cái điều gì ác đó, bây giờ phải thọ cái thân bệnh đó thì bây giờ mình có tạo cách gì cũng không bằng chính cha mẹ mình tạo. Từ đó cái tâm cha mẹ mình không dao động, không dao động trước cái thân bệnh đó thì cái bệnh đó sẽ mau lành. Đó là mình chuyển nhân quả. Chứ còn mình đem chim cá phóng sanh, để mà nhờ phóng sanh chim cá, để làm cha mẹ mình tuổi thọ được tăng lên, bệnh nó giảm đi, nó mạnh thì cái chuyện đó có thể nói rằng cái phước đó nó quá nhỏ. Làm chuyện lành đó để tạo cái phước mà cha mẹ mình được mạnh thì nó quá ít, không bằng đâu. Mà chính cha mẹ mình trong những cái cơn đau của sức tận cùng chịu đựng của thân mạng của

mình mà cha mẹ đừng có để cái tâm mình dao động. Mà hễ tâm dao động tức là tâm bệnh nữa rồi, thân đau bệnh mà tâm lại bệnh, hai cái nó gộp lại nó trở thành cái thọ rất mạnh, nó sẽ làm cho cái người đó sẽ đi vào cái sanh tử luân hồi, rất là đau khổ.

Cho nên ở đây cái phần mà phóng sanh thì nghe nó đơn giản nhưng sự thật ra đúng trong cái giáo lý của đạo Phật thì cái sự phóng sanh này chúng ta phải hiểu nó qua cái Tứ Vô Lượng Tâm - từ bi hỉ xả, mà chúng ta thực hiện cái phóng sanh thì nó mới đúng cách.

(32:02) Phóng sanh người ta hiểu nghĩa thông thường là mua chim hoặc cá, loài vật khác đem xuống sông ao hồ hoặc là vào rừng thả. Phóng sanh còn có nghĩa rộng lớn hơn là thấy chúng sanh đang bị tai nạn bệnh tật, nạn giam cầm, tù tội, bị hiếp đáp v.v... đang thọ khổ, ta giúp đỡ và an ủi làm giảm đi sự khổ hoặc hết khổ. Phóng sanh còn có nghĩa là tu tập bi tâm, tu tập bi tâm không có nghĩa là tìm kiếm chúng sanh đang thọ khổ mà tu tập.

Tu tập bi tâm tức là thực hiện ngay trên sự đau khổ của thân tâm của mình.

Đó thì phóng sanh mà ngay tâm bi là mình

thực hiện được ngay trên cái sự khổ của thân tâm của mình. Bây giờ cái thân thọ của mình đau mà mình thực hiện được cái bi tâm tức là thương cái thọ đau khổ của bản thân của mình, của cái nghiệp lực của mình, của cái nhân quả của mình nè thì mình làm sao cho nó hết thọ khổ này? Đó tức là mình phải cứu lấy mình, đó là chính cái chỗ của Phật pháp.

“Bởi vậy tu Tứ vô lượng tâm là từ, bi, hỷ, xả trên thân tâm của mình như vậy mới gọi là giải thoát hay là thoát khổ. Từ bi với thiên hạ chúng sanh là mình thoát khổ hay chăng?”

Nghĩa là mình mua chim cá mình phóng sanh mình có thoát khổ không? Chắc chắn điều đó không thoát khổ, vì mình làm ác mà mình... Ví dụ mình mua chim cá mình phóng sanh mà mình đi ăn trộm ăn cướp thì tức là người ta cũng bắt mình bỏ tù, người ta cũng tra khảo hỏi mình, đồng bọn mình bao nhiêu người, họ không tha mình chút nào đâu. Họ cũng không bỏ mình ra khỏi tù, họ cũng bắt mình vô giam. Cho nên từ bi với thiên hạ, tức là chúng sanh thì mình có thoát khổ hay không?

Còn mình từ bi với mình thì mình biết tâm bi của mình, tâm từ của mình. Tâm từ của mình thì mình không làm khổ người khác tức là mình

đâu có trộm cắp, mình đâu có làm cho người ta tan nát gia đình. Mình bi tâm, mình từ bi thì mình thương mình thì mình không có làm cho người khác khổ. Thì như vậy tức là mình đã thương mình, thì đó là phóng sanh.

(34:14) “*Hay tặng nghiệp quả thêm cho thiên hạ, chúng sanh?*”

Nghĩa là bây giờ một chúng sanh nó đang ở trong cái cảnh bất hạnh, nghèo khổ là do cái nhân quả đời trước họ đã tạo. Vì vậy bây giờ chúng ta đem cơm gạo đến cho họ để cho họ thọ thêm cái nghiệp quả nặng thêm chứ làm sao mà dứt cái nghiệp đó. Thay vì họ phải nghèo khổ đó để họ trả cái nghiệp bần xén, ích kỷ kiếp trước. Bây giờ để làm cho họ sáng mắt ra cho nên họ mới mở cái lòng bố thí ra, họ xả ra.

Còn đặng này mình lại đem cơm gạo cho họ thêm tức là cái lòng bần xén họ lại còn thêm nữa, tức là họ lấy của người khác chứ họ không dám bỏ của họ ra. Thì do đó cái nhân quả nghiệp báo đó sẽ thành tăng lên, họ sẽ càng khổ hơn, khổ hơn và khổ hơn nữa, đói khát họ lại càng đói khát hơn nữa.

Cho nên người chưa hiểu nhân quả, cho nên tập trung chỗ này, tập trung chỗ kia, kêu gọi

Phật tử đóng góp này kia để đi cứu trợ đâu kia, đâu nọ, tức là quý thầy chưa hiểu nhân quả. Làm cái việc, quý thầy tưởng là từ thiện nhưng mà sự thật đưa người ta đi vào cái nhân quả nghiệp báo, càng tăng lên cái sự nghiệp quả đời khổ họ thêm lên mà muôn đời họ không có trả được. Còn trái lại từ cái cảnh nghèo đó mà họ xả được tâm họ, họ biết nhường cơm sẻ áo cho người khác thì ngay đó họ đã an ổn được cái tâm khổ đau vì đời khổ của họ.

Đó là cái đường lối của đạo Phật dạy chúng ta làm cái việc từ thiện đúng cách. Còn hiện bây giờ thì hầu hết số quý thầy làm từ thiện nó không đúng cách. Nói như vậy không có nghĩa là chúng ta không an ủi những người bất hạnh mà như hồi nãy Thầy đã nói. Trước cảnh đời khát của người khác, ta không nở tâm nhưng ta không đi tìm kiếm làm cái việc đó. Vì việc đó không thể nào mà làm họ hết khổ đau, chúng ta biết như vậy.

(36:09) Cho nên ngày xưa, ngài Ca Diếp, ông đến gọi một bà lão ăn xin, bà hãy cúng dường cho tôi thì bà thoát khỏi cảnh nghèo. Còn bây giờ nếu mà tôi cho bà cái thực phẩm, bà ăn đầy đủ thì cái cảnh nghèo bà vẫn kéo dài thêm cái kiếp nghèo khổ của bà nữa mà bà còn nghèo khổ hơn

nữa. Cho nên ngày hôm đó bà lão chỉ xin được có hai xu mà chưa có được một hột cơm trong lòng. Nghe ông Ca Diếp nói như vậy, thuyết phục bà như vậy, cho nên bà vui vẻ dâng lên hai xu để cúng dường cho ông Ca Diếp. Và từ đó, đêm đó bà bị đói và lạnh, một đêm rất lạnh bà bị đói và lạnh và bà chết ngay đêm đó. Và cái lòng mà bà bố thí cúng dường như vậy, lòng bà biết san sẻ ra như vậy đó cho nên bà được sanh lên cõi trời. Từ sanh lên cõi trời đó bà được hưởng đầy đủ cơm áo ,không còn thiếu nữa, không còn là một bà lão ăn xin nữa.

Bây giờ đây là cái phần của cô Liễu Tâm đã hỏi Thầy về cái phần phóng sanh như vậy. Muốn rõ nữa thì Thầy đã dạy cho các con thấy rất là cụ thể, từ đây về sau chúng ta phải làm một cái điều gì cho đúng với Phật pháp, đừng có làm cái điều mà đức Phật đã dạy chúng ta mà chúng ta lại làm sai, hiểu sai.

Cho nên ở đây chúng ta đâu thấy cảnh màn trời chiếu đất của cái người bị bão lụt mà đã sập nhà, sập cửa trong cái bão mà số năm vừa rồi phải không? Chúng ta đâu có nghe, mình đâu có thấy thế rồi bây giờ người ta kêu gọi cứu trợ bằng cách này, bằng cách kia làm cho mình nghe, làm cho mình thấy. Khi mà mình được

nghe, mình được thấy thì mình sẵn sàng mình chia sẻ.

Nhưng mà khi mà mình không được nghe, không được thấy thì thôi mình không có sẵn sàng mình chia sẻ. Cho nên ở đây chúng ta không kiếm những cái khổ đó mà làm việc phóng sanh mà chúng ta trực tiếp nghe thấy, trước cảnh khổ của người khác thì chúng ta không làm ngơ. Nhưng chúng ta biết chúng ta làm điều đó là chúng ta chồng thêm cái nghiệp cho kẻ khác chứ không phải chúng ta cứu người đó đâu, không phải là chúng ta gieo một cái điều tốt cho thoát ra khỏi cảnh nghèo đói. Họ càng nhận cái của mình bao nhiêu thì họ càng nghèo đói bấy nhiêu và tai họa đến với họ nhiều hơn nữa.

Đó, hiểu được Phật pháp thì phải hiểu được nhân quả như vậy, chứ còn mà hiểu lơ mơ thì chúng ta...

Bởi vì trong cái giáo đoàn của đức Phật ngày xưa, ở chỗ này mà thất mùa mà không có cơm ăn áo mặc thì đức Phật đi đến cái chỗ khác, nơi mà có trúng mùa thì ở đó đi xin ăn. Còn chỗ này mà thất mùa thì mình không có ở đây xin vì có xin thì người ta cũng không có người ta cho mình vì người ta thất mùa cho nên đức Phật đi.

Mà đức Phật cũng không đi lại cái chỗ mà trúng mùa đó mà kêu gọi những cái người ở đó đóng góp lại mà đi lại cứu cái chỗ này vì đức Phật đã nhìn thấy những nhân quả đó cho nên không có cứu trợ cho chúng ta bao giờ, chỉ rời khỏi cái đó để tránh cho người ta gánh thêm một số tu sĩ ở đây phải lo cơm ăn, áo mặc, phải lo cơm ăn áo mặc cho các tu sĩ. (39:20)

HẾT BẢNG

